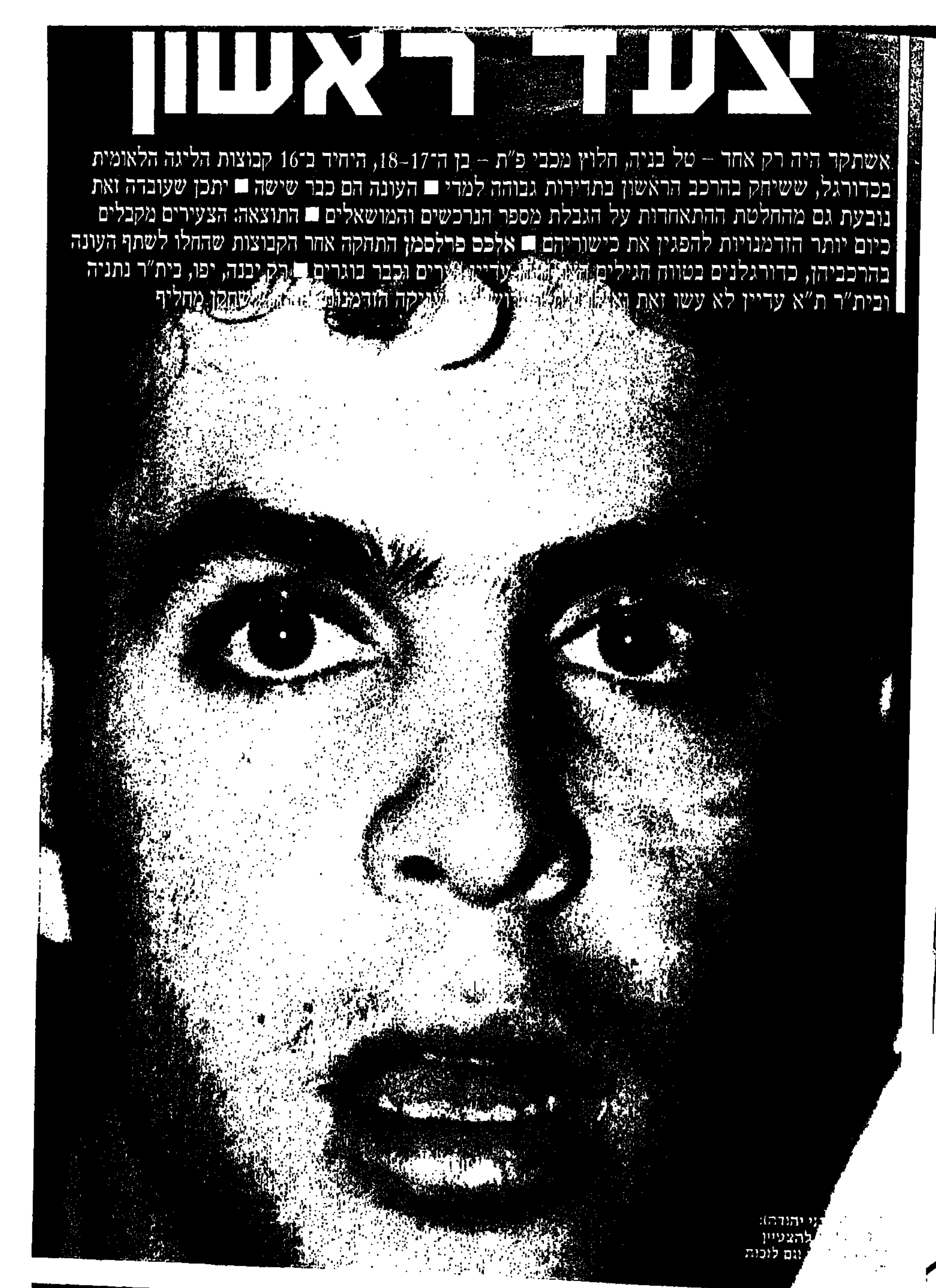

25.12.1986
גלידת חורף
יותר רכה - פחות קרה
"אמא יודעת שגלידת חורף טובה בשבילי.
היא יודעת שגלידת חורף לא רק טעימה ומרעננת -
היא גם מזינה מאוד. אפילו ד"ר וייס,
הרופא שלי, ממליץ עליה.
לכן, אמא דואגת שתמיד תהיה גלידת חורף במקרר.
אני רוצה לגלות לכם (בסוד) שגם אמא לא מוותרת
על גלידת חורף"
"אמא יודעת שזה טוב בשבילי"
מוגש ע"י
מועדון יצרני הגלידה.

צעד ראשון

אשתקד היה רק אחד – טל בניה, חלוץ מכבי פ"ת – בן ה־17–18, היחיד ב־16 קבוצות הליגה הלאומית בכדורגל, ששיחק בהרכב הראשון בתדירות גבוהה למדי ■ העונה הם כבר שישה ■ יתכן שעובדה זאת נובעת גם מהחלטת ההתאחדות על הגבלת מספר הנרכשים והמושאלים ■ התוצאה: הצעירים מקבלים כיום יותר הזדמנויות להפגין את כישוריהם ■ אלכס פרלסמן התחקה אחר הקבוצות שהחלו לשתף העונה בהרכביהן, כדורגלנים בטווח הגילים ... עדיין ... רים וכבר בוגרים ■ רק יבנה, יפו, בית"ר נתניה ובית"ר ת"א עדיין לא עשו זאת ... העניקה הזדמנות ... שחקן מחליף

... יהודה:
... להצטיין
... גם לזכות

שבוע ספורט

מידע: נילה שניידר, חיליק עמיר טל: (03)439442

כל הזכויות שמורות ל"מעריב"

עורך: אלכס דורון
עריכה: טובי פולק
עריכה גרפית: שפי דגן
צלם: עדי אבישי
עורך מדור הספורט:
אבי בטלהיים

בשער

שאפיק אל־הוזייל, החל השבוע ללמוד ללכת על קביים, ב"בית לוונשטיין" ברעננה.
צילום: עדי אבישי.

מה בגליון

צעד ראשון

אלכס פרלסמן

טורניר הנוער הבין־ארצי בכדורגל, „טורניר החורף", שייפתח מחרתיים, מהווה על פי המסורת, בימה חשובה לכוכבי העתיד של הכדורגל הישראלי. משחק הבכורה של נבחרת הנוער הישראלית, ביום א' הקרוב באיצטדיון ר"ג, מול שוויין, יאפשר לתהות על קנקנם של אותם שחקנים בסגל, שא י נ ם מופיעים בליגה הלאומית. החלק הארי של „צעירי גיגי כהן" כבר צבר לעצמו ניסיון לאומי במידה זו או אחרת. יש בעובדה זאת כדי ללמד על שינוי מסויים שחל העונה באופיה של הליגה הבכירה שלנו: מתן הזדמנויות לצעירים.

לקראת העונה החליטה ההתאחדות לכדורגל להגביל, לשלושה בלבד, את מספר השחקנים שכל קבוצה יכולה לרכוש או לשאול. עדיין אין לדעת איזו השפעה היתה להחלטה זאת, על דרך השתלבותם של בני ה־18 וה־17, בקבוצות הבוגרות. אולם את הסטטיסטיקה קשה לשקר: כ־12 המחזורים הראשונים של העונה שעברה, היה בכל 16 הקבוצות בליגה הלאומית, כדורגלן אחד בלבד בטווח־גילים זה, שהופיע בהרכב הראשון בתדירות גבוהה יחסית, מבלי שהיה לו קודם לכן ניסיון לאומי. זה היה חלוץ מכבי פתח־תקוה טל בניה, אשתקד בן 17. בתקופה המקבילה העונה, נמצאים כבר שישה כאלו.

מי הם השחקנים שבעונת 1985/6 צברו מעט מאד דקות לאומיות, ואילו העונה כבר קיבלו הזדמנויות רבות של ממש?

פוטנציאל וחוש הבקעה טבעי

האלופה, הפועל ת"א, מציגה השנה את החלוץ השחרחר תמיר לינהרט (1.80 מטר) . כדורגלניה הבוגרים של הקבוצה לוחשים כבר זמן רב, כי לתמיר יש פוטנציאל גבוה ביותר. בחודש שעבר מלאו לו ח"י. הוא מתגורר בחולון, בוגר המגמה הגיאוגרפית בתיכון „מיטראני" בעיר. אשתקד היה מלך השערים בקבוצת הנוער, עם 18 כיבושים. יש לו חוש הבקעה טבעי. שולט בשתי רגליים. משחק הראש שלו טעון שיפור.

רחביה רוזנבוים, הרכז המקצועי של מחלקת הנוער בהפועל ת"א: „תמיר מהווה שילוב של שחקן טכני ברמה גבוהה עם מבקיע שערים. חסר לו תוסן גופני והוא איננו מחושל מספיק. לכן קשה לקרוא לו חלוץ־דורס. יש לו תכונה גדולה אחת שרק חלוצים מעטים מאד נחונו בה: יכולתו ליצור לעצמו מצב הבקעה ברחבה, בזמן שהוא נמצא בתוך פקעת של שחקני יריב, תוך ניצול שליטתו הטובה בכדור להטעייה או לכידרור קצר. תמיר יוביל שנים רבות את התקפת הפועל ת"א".

בינתיים מאוכזב מעט תמיר על כך שלא עלה „על הכוונת" של גיגי כהן. „זה די מפריע לי. אבל מצד שני, אני יכול להיות מרוכז יותר בקבוצה", אמר.

מלך השערים של הנוער

איתי מרדכי נולד ששה ימים לפני לינהרט, ב־12 בנובמבר 1968. המכנה המשותף של שניהם – לבד מכך שהם בני אותו מזל (קשת): חוש ההבקעה המשובח. אשתקד הוכתר איתי ל„מלך השערים" בליגה העילית לנוער, עם 21 כיבושים. גדל בסמוך לאיצטדיון קרית־אליעזר והלך בעקבות אחיו, דורון, שהיה מגן שמאלי בנבחרת הנוער. כיום נאבק איתי על חולצת ההרכב הראשון בנבחרת הצעירה.

„אומרים שאני דומה לרוני רוזנטל בסיגנון המשחק ובפריצות, והייתי רוצה ללכת בעקבותיו ולשחק פעם כמקצוען באירופה. אבל בינתיים עלי להתבשל ולהשתפר", כך איתי, בוגר מגמת חשמלאות בתיכון עירוני א' בחיפה.

שלמה שרף, מאמן מכבי חיפה, שיתף אותו העונה בשישה משחקי ליגה: „איתי הוא שחקן מוכשר מאד. יש לו מהירות יוצאת מן הכלל ובעיטה חזקה. אם יהיה לו יותר שקט נפשי בפעולות הסיום ואם יגלה יותר רצון והקרבה – עתידו לפניו".

הצעיר היחיד שמופיע העונה בהרכב מכבי ת"א הוא יאיר סנדורי (18) – אך הוא כבר עשה את צעדי הבכורה שלו בשמונה מחזורי הסיום של הליגה הלאומית, אשתקד.

בסגל בית"ר ירושלים שחקנים מבוגרים ברמה גבוהה, עד שקשה להצביע על הנער שיוכל להשתלב ביניהם. בכל זאת רשם רונן שווייג, אשתקד, הופעה אחת - כמחליף.

גיא שרעבי (בני יהודה): רוקד על שתי חתונות

יאיר סנדורי (מכבי ת"א): הצעיר היחיד השנה

"תני" לויתן (שמשון): אשתקד היה מלך שערים

איתי מרדכי (מכבי חיפה): „אומרים שאני דומה לרוני רוזנטל".

בני טיפוחיו של סבא

מאמן בני־יהודה ת"א, סבא יצחק שניאור, ידוע כמי שאוהב לטפח בני נוער. כך עשה במכבי ת"א, כך הוא ממשיך עתה בשכונה. בינתיים מופיעים בהרכב בני יהודה, העונה, שני נערים, פנים חדשות לגמרי, שעלו רק עתה משורות הנוער: המגן גיא שרעבי והחלוץ חזי שירזי. גם הקשר דוד מנצור, בן ה־19 וחצי קיבל כמה הזדמנויות, אך הוא הגיע ל„זהובים" מגדנ"ע יהודה. בגדנ"ע טוענים כי ראיית המשחק של מנצור היא לעילא־ולעילא.

לגיא שרעבי ימלאו 18 רק במארס. הוא מתגורר ביד־אליהו, למד עד כתה י"א בתיכון מקצועי „שבח", במגמת חשמל והפסיק למודיו בגלל הכדורגל.

„במחנה האימונים שלנו בהולנד, קיבלתי צ'אנס, כי המגן משה עלו נפצע. שניאור ראה שאני מתאים לתפקיד ... מספר שרעבי. אשתקד היה בלם אחורי וקשר. העונה הוא רוקד על שתי חתונות, ב־11 המישחקים שבהם שותף: שיחק כקשר המצר את צעדי „עושה המישחק" של היריב או כמגן.

„שמרתי כבר השנה על משה סיני, אורי מלמיליאן ונסים כהן. תחילה קיבלתי פיק ברכיים, אבל אחר כך התרגלתי". דני כיס הוא מקבל מהוריו „ואני מיושב שנה כולנו ויו"ר אגודת בני יהודה) פתח לי חסכון בבנק ומפקיד בו כסף בשבילי".

גיגי כהן אימן את שרעבי: „לפני שנה שיחררתי אותו מהסגל, כיוון שהיה מהצעירים וחלש מבחינה פיסית. מאז התקדם יפה מאד. לדעתי, הוא שחקן הגנה טוב כיוון שיודע לחלץ כדור מהיריב מבלי לעשות עליו עבירה. בדרך כלל, גיא מצליח לחטוף את הכדור לפני שמגיע להלוץ שאליו הכדור מיועד. עליו לשפר את המעבר מהגנה להתקפה".

כדורגל בעדיפות ראשונה

חזי שירזי דומה בכמה פרטים לחברו לקבוצה: בגיל, במקום המגורים וגם בעובדה כי בכתה השביעית והחליט שהכדורגל נמצא אצלו בעדיפות ראשונה. מאמן הנוער באגודה, יאנוש פס, לימד את חזי יסודות, בסבלנות רבה: שניאור החדיר לתודעתו עובדות חשובות, כמו הצורך לרדוף אחרי מגן יריב ולהיות כל הזמן בתנועה. חזי, 1.79 מטר, בעל משחק ראש טוב. שולט במיוחד ברגלו השמאלית. נקודת התורפה העיקרית שלו: יציאה איטית מהעקבים. „החלום היחיד שלי ביום הוא להצטיין בבוגרים של בני־יהודה, ולזכות איתה השנה באליפות", מתוודה חזי.

אהוד בן־טובים, מלך השכונה: „חזי הוא כשרון גדול. יש אצלו שילוב של משחק חזק, עם הרבה כוח ויכולת טכנית. תמיר מחפש את השער ובני־יהודה תיהנה ממנו". „הנסיך הזהוב" משה אייזנברג, המוגדר „זקן" (בן 19 וחצי, עונה שלישית בבוגרים) לעומת „תינוקות שניאור" הללו איננו לבדו במערכה הלאומית.

הפועל כפר־סבא שיתפה כבר העונה 14 שחקנים, אף לא אחד מהם מתחת לגיל 20.

במכבי פ"ת היו כמה הופעות חלקיות לחלוץ אסי בן־שמעון, שבעוד שבועיים יהיה בן 18. צעירים אחרים, בתמיר דניאל ואלון ירוחם, כבר עברו אשתקד טבילת אש לא מבוטלת.

צעירי הפועל ב"ש הם כבר בני 20. במכבי נתניה אנו מוצאים את אלעד קורן (18 וחצי), שהתפרסם בעונה החולפת.

לשמשון יחד עם אבא

שמשון ת"א, לעומתה, מציגה שני שחקנים שהם פנים כמעט חדשות לגמרי: הקשר יוסי כהן המכונה „קיגן" והחלוץ רחום („תני") לויתן. לויתן היה אשתקד מלך השערים בקבוצת הנוער הוא בן 19 וחצי.

יוסי כהן החל את דרכו במכבי ת"א ועבר לשמשון בצוותא עם אביו, יהוידע, ששימש מנהל קבוצה בשתי האגודות. יוסי, שחגג שלשום את יום הולדתו ה־18, נולד להיות כדורגלן גדול, שכן הוא „נושם כדורגל 24 שעות ביממה", כהגדרתו. בנוער תיפקד כחלוץ, הבקיע אשתקד 12 שערים והעונה עשה אותו יעקב גרונדמן לקשר הגנתי.

„כדורגלן אמיתי צריך לדעת לשחק בכל תפקיד. בתפקידי החדש, אוכל לקבל חוסן גופני. חוץ מזה, שחקן שמצטיין כרץ הגנתי נותן למאמן שלו אופציות לשלב אותו בכל מיני תפקידים אחרים".

חלום פרטי אחר של כהן כבר הוגשם: הוא משחק לצידו של גדעון דמתי. „בעתיד ארצה להיות מקצוען באיטליה, כחלוץ אחורי או קשר תוקף".

יעקב גרונדמן: „יוסי הוא מנהיג מטבעו, עם ראיית משחק מצויינת. אין לו יראת קהל ואין לו פחד במה. עליו לשפר את הטכניקה שלו ואת מהירותו".

הזדמנות לקום מהספסל

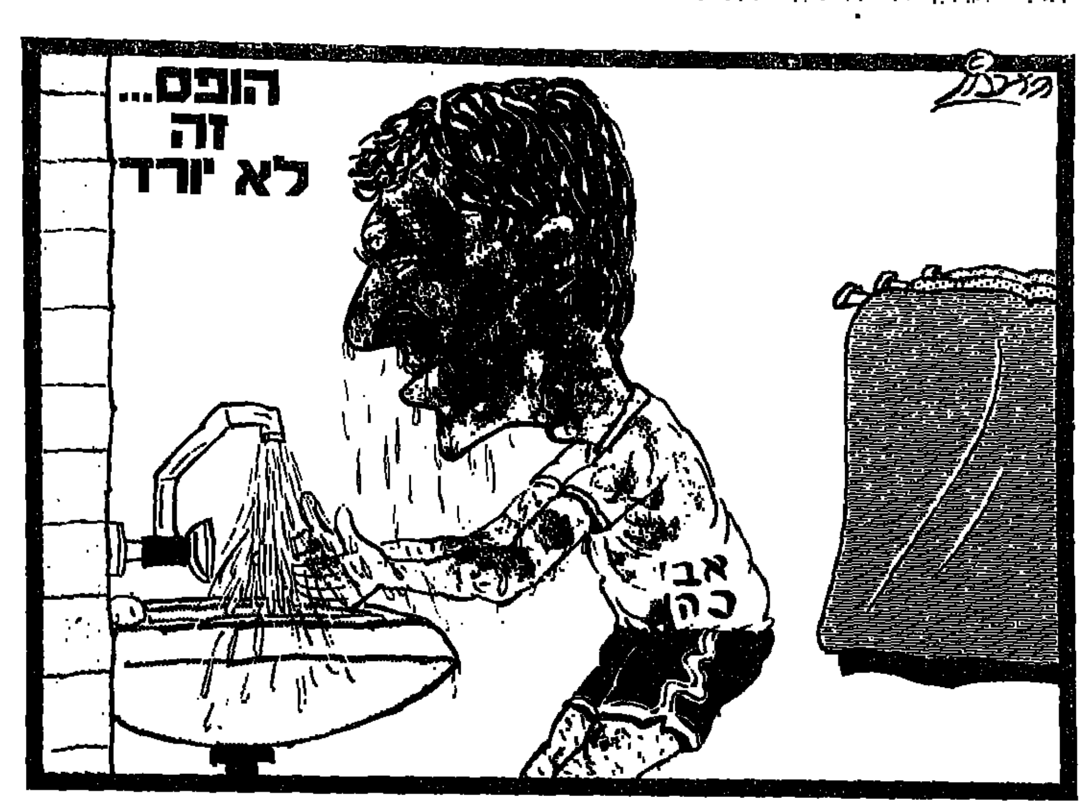
למכבי יבנה אין העונה תגליות צעירות. גם לא למכבי יפו. הפועל פ"ת, לעומתן, היא הקבוצה הצעירה ביותר בליגה. נתנה הזדמנויות בכורה לקשר הדפנסיווי רוני רחמים ולקשר הבונה רן קלמנוביץ, בני 18 וחצי. רן נחשב אשתקד לאדריכל זכייתה של קבוצת הנוער הפתח־תקואית באליפות המדינה. הוא היה וודאי מסמיק אם היה שומע אילו תשבוחות מעניקים לו, שלא כפניו, כמה משחקניה הוותיקים של פ"ת.

שתיים משלוש העולות החדשות ללאומית, בית"ר נתניה ובית"ר ת"א, לא הציגו עד כה תגליות צעירות. בהפועל לוד קיבל באחרונה הזדמנויות לקום מהספסל, הקשר משה בן־הרוש (17 וחצי). קשה בינתיים לדעת איזה פרי הוא יניב. ■

תמיר לינהרט (הפועל ת"א): מאחורי הגב אומרים שיש לו פוטנציאל גבוה.

יוסי כהן (שמשון): החלום הפרטי – לשחק לצידו של דמתי

זירה חופשית

לנהוג בחולון כמו ב"ניקס"

כאוהד כדורסל מושבע של הפועל חולון, כואב לי הלב לראות מה שנתרחש בה. קבוצה שנחשבה בעבר הלא רחוק ל"להיט החם" בכדורסל הישראלי, איבדה מזמן את צביונה ובאחרונה "מאבדת גובה".

ליבי למיכאל (מישקה) לפרדון, שאיננו מחסיר דבר מהקבוצה אך אינו רואה תוצאות לעמלו.

המסקנה שלי למצב: יש להביא לפיטוריו המהירים של המאמן מולי קצורין, שדרך ניהולו את הקבוצה אינה נראית לרבים. קצורין, וזה ידוע לכל מי שמקורב לקבוצה, הספיק כבר להסתכסך עם השחקנים ומי יודע לאן נגיע.

חולון אהודה בישראל כמו הניקס בניו־יורק ולפיכך מה שהיה טוב שם כאשר הוחלט על פיטורי המאמן יובי ברואן, יכול להיות גם לעזר לחולון המידרדרת!

חולון — יואב גולדמן

בעד יוזמה פרטית

אני קורא בזה לאפשר ליזמים פרטיים להקים קבוצות בענפים שונים שלא ישתייכו למרכזי הספורט הגדולים ובכל זאת ישתלבו בליגות הסדירות.

שינוי כזה יקדם את רמת הספורט בישראל. המתקנים יהיו משוכללים יותר, השחקנים ייהנו משכר גבוה וייצטרכו להשקיע יותר כדי לקבלו.

התוצאה לא תאחר לבוא: הספורט הישראלי היצוגי יקודם ויתרחב. היזמים הפרטיים ייהנו מהכנסות מכרטיסים, פירסום ועוד.

תל־אביב — אלי אלון

היכן האוהדים?

הייתי שותף לרבים שהתאכזבו ממשחקה של מכבי ת"א עם מילאנו. מכבי שיחקה רע מאד במחצית הראשונה. אבל ביציעי יד אליהו השמיעו בעיקר קללות נגד השחקנים והשופט.

לדעתי, כשקבוצה נקלעת למצב כזה, יש לעודדה. לא רק כאשר היא מנצחת. אילו העידוד היה אמיתי, כרגיל, לא מן הנמנע שמשחקה של מכבי גם היה יותר טוב.

היכן היו האוהדים?

רמת־השרון — איתי רום

אל תפריזו עם הכדורגל

ברצוני לשבח את "שבועספורט" המצורף מדי יום חמישי ל"מעריב". המגזין שלכם באמת ברמה גבוהה, סוקר אירועים על ספורטאים בולטים לא רק בכדורגל ובכדורסל.

הסקירות הללו חשובות גם עקב תוכנם וגם כדי לאזן, ולוא אך במעט, את חוסר הפרופורציה שבשאר אמצעי התקשורת המקדישים 99 אחוז לכדורגל וכדורסל ו־1 אחוז ליתר הענפים, ללא קשר לחשיבות האירועים.

אשקלון — יונתן פורת

הדרך הפוליטית — היא היחידה

פנחס גולדשטיין, יו"ר ועדת הספורט בכנסת

הכדורגל הישראלי עומד כיום על פרשת דרכים. מנקודת מבט בינלאומית מדובר בלהיות או לחדול. נציגי ההתאחדות, בסיוע אנשי ציבור רבים, מנסים תקופה ארוכה להפעיל השפעתם ומופיעים לפני כל מי שמוכן לשמוע, כדי להביא לכך שישראל תשובץ במקומה הטבעי — באירופה ולאפשר לנבחרת ולקבוצות ישראליות, להשתתף במשחקים רשמיים במפעלים האירופיים.

מנטאלית ותרבותית, מקומה של ישראל באירופה. עובדה: בענפי ספורט אחרים כדורסל, כדוריד וכדורעף משתתפת ישראל במשחקים הרשמיים באירופה. אין ספק שהסיבה העיקרית לכך שאיננו כיום באירועי הכדורגל באירופה, נובעת מהתנגדות שבע מדינות הגוש הסובייטי. זאת, למרות שבחוקת פיפ"א נאמר במפורש שלא תהיה אפליה נגד מדינה או יחיד מסיבות דת, גזע, או מסיבה פוליטית. כל זאת איננו מיושם כשהדבר נוגע בישראל.

אם לא נעשה מאמץ עילאי ולא נפעיל לחץ על כל המוסדות הפוליטיים ועל אנשי ציבור באירופה, יקלע הכדורגל הישראלי, למשבר, שתוצאותיו עלולות להיות הרות אסון לספורט הישראלי כולו. עלינו להקיש על כל דלת, להעלות את הנושא בכל פורום, להזעיק לכך גם את הנשיא, ראש־הממשלה, שר החוץ ואחרים, שיסייעו לשינוי המצב.

הצורך בלחצים על גופים, מוסדות ואישים באירופה, הניע אותי, כיו"ר ועדת הספורט בכנסת, בשיתוף ההתאחדות לכדורגל, להעלות את הנושא לדיון בדיאלוג ה־12 של הפרלמנט האירופי, שהתכנס לפני כמה ימים בירושלים. הופעת נציגינו בפורום זה ובועדת הספורט של מועצת אירופה, בה חברה ישראל, היתה חובה והכרח. רק מאמץ עילאי מרוכז, של כל הגורמים בישראל, עשוי לשנות את המצב הבלתי נסבל ולהביא לשיבוץ הכדורגל שלנו באירופה.

עובדה היא, שבענפי ספורט אחרים מתמודדים הסובייטים ולווייניהם עם ספורטאים ישראלים. רק בכדורגל, מכבידים הרוסים ליבם ומונעים שנים רבות את שיתוף ישראל באירופה.

אינני יודע אם בקרמלין נושבת עתה רוח חדשה, אך ברור לי, ששליטי מוסקווה כיום קשובים יותר מקודמיהם לדעת הקהל ואף מתחשבים בה. הרגישות לדעת הקהל העולמית וללחציה, הביאה אותם לא אחת לשנות עמדות בנושאים פוליטיים והומאניים. לכן צריך להפעיל כל מאמץ ואת כל הכלים האפשריים.

אני שולל ערוב ספורט בפוליטיקה. ההתמודדות על המגרש, אין לה קשר ואסור שתהיה עם פוליטיקה. אך נושא שיתופה של ישראל בכדורגל האירופי הוא חריג — ולכן הדרך הפוליטית היא היחידה, בנראה, לשם שינוי ההתרמה הפוליטית שלנו הנוגעת במישור הספורטיבי.

חייבים להשקיע מאמצים, אף כי צריך גם לקבוע שהסיכויים לשינוי המצב, עתה, אינם גבוהים ביותר.

מה היה/יהיה

טובי פולק

מקסים לוי: יורדים מהברזלים והולכים למגרש

ראש עירייה לוי: איצטדיון חדש

אחרי שהפועל לוד ירדה מנצחת בפעם הרביעית ברציפות, השבת, גם בבאר־שבע, סיפר הקפטן יעקב בנודיס שהכל טוב ויפה, המאמן טוב, והקבוצה מתפקדת והכל יופי. הוא לא שכח גם את ראש העירייה שלו, מקסים לוי.

– מקסים לוי, אתה אוהד כדורגל?

אני אוהב את המשחק הזה מאז הייתי נער. תמיד הייתי הולך לראות כדורגל. פעם אפילו שיחקתי.

– מה עושה ההצלחה של הקבוצה לעיר כמו לוד?

זה מורגש בכל פינה. מדברים על זה בבתי הקפה, במשרדים, בעירייה, ברחוב. זה מכניס הרבה גאווה בלב.

– יש גם השפעה על הנוער?

בוודאי! כל ראש עירייה היה שמח אילו בני הנוער בעירו היו הולכים לראות כדורגל, או לשחק כדורגל · מאשר לשבת על הברזלים, או לשוטט ברחובות.

– במה אתם, שם בעירייה, עוזרים לקבוצה?

אנחנו מטפחים זה זמן רב את הנוער – ילדי הכדורגל של העיר. מדובר על כ־200 ילדים – זה הרבה. חוץ מזה, בלוד יש פעילות ענפה גם הענפי ספורט אחרים, עם הצלחה לא מבוטלת. מדובר גם על פרוייקט ענק של בניית איצטדיון חדש בעיר. נקווה רק שיימצא התקציב...

דוד לביא נזכר ב־6־1

בין אלפי הצופים במשחק המצוין שנערך בשבת האחרונה בנתניה, בין מכבי המקומית לבית"ר ירושלים (4–3 לבית"ר) היה גם כדורולן נושבת מאונס. דוד לביא דידה לאיצטדיון החדיש. רגלו עדיין מגובסת לכל אורכה. לביא הגיע "מגורש מצויד בהרבה זכרונות נעימים ממישחק אחר, היסטורי, בין אותן שתי קבוצות. אז,

ב־1980, היתה עונתה הגדולה של מכבי נתניה, עם מוטל'ה שפיגלר כמאמן. 6–1 ניצחה אז נתניה את בית"ר ירושלים.

– דוד לביא, נזכרת בשבת באותו משחק מפורסם?

איך אפשר שלא... זה היה משהו מעולם אחר. אבל הקבוצות של היום הן קבוצות אחרות לגמרי.

– בית"ר של השנה מזכירה את נתניה של אז?

מאוד. בית"ר של היום היא קבוצה נמרצת מאוד, עם ספסל מצוין, קבוצה שיודעת לנצח ולהבקיע כמה שרק אפשר יותר. גם אנחנו היינו כאלה.

– אז מוטל'ה המציא את האימרה הידועה, 'נתניה ועוד 15 קבוצות'. היום זה בית"ר ועוד 15?

בהחלט, והייתי אפילו מרחיק לכת הרבה יותר: בית"ר נמצאת היום בליגה אחרת לגמרי. היא מציגה כדורגל שאין היום לשום קבוצה אחרת בארץ. אף אחת אפילו לא מתקרבת אליה...

– אז היא תיקח סוף־סוף אליפות?

לדעתי – אין כל אפשרות אחרת. יותר מזה: בית"ר יכולה לעשות השנה דברים נוספים, כמו לשבור שיאי הפרש בצמרת הטבלה בסוף הליגה.

לביא: בית"ר ועוד 15

זיו קושניר: עוד שנה־שנתיים

השם המדובר ביותר בכדוריד הישראלי בשנה־שנתיים האחרונות הוא ללא ספק זיו קושניר. הרבה מלים כבר נשפכו בעיתונות הספורט על המעבר ה־(כמעט) היסטורי שלו מהפועל רמת־גן להפועל ראשל"צ. בראשון קיוו לעדנה רבה עם כדורידן כמו קושניר.

– זיו קושניר, התוצאות מצדיקות את הציפיות?

אין ספק שהשוני בין ראשון של השנה שעברה, לקבוצה של היום מורגש מאוד. אנחנו בינתיים הראשונים בטבלה, עם פער של שתי נקודות. מצד שני, החמצנו ארבע נקודות באופן לא מחוייב המציאות, מה שרק מראה שיש עוד הרבה עבודה.

– ובאמת, אומרים שאתם לא בשלים עדיין לאליפות; שאתם צעירים מדי בשביל זה.

ממוצע הגיל בקבוצה הוא בסביבות ה־20. זה באמת מעט נמוך, ובעיקר חסר לנו הנסיון הדרוש על־מנת לזכות בתואר.

– ומעצמך אתה מרוצה?

בינתיים כן. כמובן שיש עוד הרבה מה לשפר ולהוסיף, אבל אסור לשכוח שאני עדיין חייל (משתחרר בעוד חצי שנה), ובעתיד אוכל להקדיש לשיפור המשחק הרבה יותר מהיום.

– חו"ל?

בינתיים יש לי בראש רק הפועל ראשל"צ. זה הבית החדש, לתקופה ארוכה. אם פעם תהיה הזדמנות – אולי יהיה כדאי לנסות.

– דובר על זה שתשחק גם כדורסל בראשון...

עזוב, זה לא רציני...

קושניר: ציפיות גבוהות

כהנא: ההיסטוריה חוזרת

רני כהנא: אורטז זה לא לימוז'

בית הגמר האירופי דומה השנה במפתיע להתחלה של השנה שעברה. גם אז יצאה מכבי ת"א לסידרת המשחקים בצרפת ובלגיה, מול אלופת צרפת ולאחר מכן הצמד מול ז'אלגיריס – עם הפסד בית אחד. פנצ'ר – קראו אז להפסד הבית מל ריאל מדריד. פנצ'ר – קוראים גם היום במכבי לתבוסה מול טרייסר מילאנו.

הזכרון הקולקטיווי של צופי הטלוויזיה מתמקד כמובן באותו סל מחצי מגרש של סנגאל, אותו פליי־מייקר צרפתי שהסיט את מכבי מדרך המלך למשחק הגמר. "שלא יתנו לו לזרוק!!!" – זעק אז רטרו־אקטיווית פרשן הטלוויזיה רני כהנא. הוא כבר ראה את סנגאל עושה דברים כאלה.

– רני כהנא: הנה, ההיסטוריה חוזרת על עצמה.

באמת? – לא שמתי לב. אתה צודק. שוב לצרפת ובלגיה, ושוב עם הפסד בית. אבל אסור לשכוח: אורטז איננה לימוז'; שני הניצחונות הראשונים בבית הגמר מוכיחים זאת. פרט לאותו ניצחון מקרי על מכבי, בשנה שעברה, לא ניצחה לימוז' באף לא משחק אחד.

– אז מכבי יוצאת בעצם לעוד קרב אבוד.

לאו דווקא. יהיה אמנם קשה מאוד מול הצרפתים, בעיקר אצלם, אבל מכבי נמצאת היום עם הגב לקיר, ואין לה ברירה. היא קבוצה טובה יותר בכל קטגוריה. השאלה אם יידעו ללמוד את הלקח בעניין המשחק הקבוצתי.

– אבל אורטז הצליחה לנצח, מאוד במפתיע, גם בבית וגם בחוץ (את ריאל)

מכבי מגיעה לאורטז בדאון רציני, וזה לטובתה: אורטז נמצאת ב'אפ' – וזה אולי יעבוד לטובת מכבי. אז יש צ'אנס.

הכדור הוא הגול

אבי מלר

77 ושבעתיים

רק מחזור 13, וכבר קשה למצוא דבר שעדיין לא נכתב על בית"ר ירושלים מודל 87/86'. קשה, אך לא בלתי־אפשרי: 30 הנקודות שצברו מוליכי הטבלה ו־31 השערים שהשכינו ברשתות יריבותיהם, מהווים סטטיסטיקה מרתקת: אחוזי ההצלחה הבית"רית, עד עתה, נדירים. 77% משלל הנקודות האפשריות כבר באמתחתם. אשתקד זכתה הפועל ת"א באליפות עם 59 נקודות מ־90 אפשריות – 65% הצלחה. אשתקד נטלה ביירן מינכן את התואר בגרמניה עם 49 נקודות מ־68 אפשריות – 72% הצלחה. אשתקד זכתה ליברפול בכתר עם 88 נקודות מ־126 – 69%.

ובית"ר? היא סיימה את העונה החולפת עם 52 נקודות (!) בלבד – 57% הצלחה – ו־48 שערי זכות ב־30 משחקים. ועכשיו, רק 13 משחקים וכבר השיגה 58% משלל נקודותיה אשתקד ו... 62.5% מהשערים.

הקצב הסוחף הזה עוד יואט, בכך אין ספק. אבל אז תוכל מיקדמת פתיחה של שבעים ושבעה אחוזי הצלחה לסייע שבעתיים לבית"ר ירושלים לשמור על ההישג ב... שבע עיניים.

בטוטו הכל צריך לקרות

ב־16 במאי 1987 יתמלא אצטדיון ומבלי מפה לפה. הטלוויזיה הבריטית תקרין את גמר הגביע האנגלי בשידור חי, בשתי רשתות בעת ובעונה אחת. אבל באיצטדיון לא ניתן יהיה למצוא מקום פנוי אחד לרפואה.

ב־5 באפריל 1987 יהיה וומבלי מלא על גדותיו. הטלוויזיה הבריטית תשדר (חי) את גמר גביע הליגה במלואו, אבל בוומבלי לא ניתן יהיה להכניס סיכה.

לא תמיד זה היה כך. עם החלטת הליגה האנגלית לקיים, החל מ־61' את גביע הליגה, שגור המפעל על פרופיל נמוך ביותר. לקבוצות ניתנה האפשרות לבחור אם ליטול בו חלק. רבות ויתרו על התענוג, מחשש שתוספת משחקים תכביד עליהם. בשנים הראשונות נערכו משחקי הגמר במגרשים פחות מרכזיים.

לאחר כמה שנים הבינו בליגה האנגלית כי אין עוד ערך להמשך גביע הליגה במתכונת הביניים הדלה והלא מושכת ההיא ויש לבחור בדרך ברורה: או לשכוח ממנו ולבטלו, או ללכת עליו בגדול. הפור נפל על העלאת פרופיל.

זה אמנם לקח זמן־מה, אבל במרוצת השנים צבר גביע הליגה אשראי ומניות וכיום, כפי שניתן ללמוד מן הסטטיסטיקה הנ"ל, הוא כבר אירוע הרשום באותיות זהב ביומנם של מועדונים, כדורגלנים ואוהדים באנגליה.

השינוי הושג בעזרת כסף, שינויי תקנון אטרקטיביים (למשל: משחקי גומלין בסיבוב הראשון) ושאר טריקים של יחסי־ציבור. המסקנה: עם מעט יוזמה ורצון טוב, אפשר להפוך בן חורג לילד מקסים.

מדוע נכתבים הדברים הללו היום? – משום שבעוד יומיים, נחזור אל גביע הטוטו. רעיון דומה, ביצוע רחוק אלפיים שנות אור. את הצופים באצטדיונים בשבת, אפשר יהיה למנות בעזרת תצלום היציע בעיתון. ב־24 בפברואר 1987, מועד גמר גביע הטוטו הישראלי, לא תקרין הטלוויזיה שלנו את האירוע בשידור ישיר או עקיף, ואף־על־פי־כן לא יהיו באיצטדיון רמת־גן יותר מקומץ משוגעים לדבר. אדרבא, עיצרו שניה אחת וענו לשאלה הבאה: מיהי מחזיקת גביע הטוטו? .... זמנכם עבר: הפועל פ"ת.

אני בעד המשך המפעל הזה. אני סבור שאיננו משופעים באירועי כדורגל ססגוניים ויתן להרים את הפרוייקט הזה. אבל, במצבו העגום הנוכחי, חייבים פרנסי ההתאחדות שלנו לעשות חושבים נוסח אנגליה ולהחליט: או שנפטרים כליל מבן הכלאיים המוזר הזה, או שנותנים בשבילו את הנשמה, משקיעים בו הון ומסע תעמולה, ומביאים אותו לתורה, לחופה ולמעשים טובים מבוגר, רציני ומשכנע.

נקמה אנגלית

כמעט לכל קבוצה בליגה האנגלית, ללא קשר ליוחסין שלה או למיקומה, יש בישראל אוהדים פנאטיים עד כדי שגעון. למשל: לצ'לסי, הסוגרת כיום את הטבלה. אצלנו יש עקבות רבים של אהבה עזה לפנסיונרים הכחולים ממערב־לונדון שידעו בשני העשורים החולפים ימים טובים ורעים לסירוגין, שלא היו מביישים יוויו.

או מנצ'סטר סיטי: מישהו המתחרה בקלות על תואר האוהד מספר 1 שלה בישראל, מתגורר ביפו ועונה לשם גסן. עדיין לא פגשתי אותו, אבל שמעתי ממקורות מהימנים ביותר, שמצבי רוחו עולים ויורדים בעקומה עקבית לזו של הכחולים שלו, ממיין־רואד של מנצ'סטר.

נזכרתי בגסן ובמנצ'סטר סיטי דווקא, בדרך העקלקלה שהוליכה את נוטקו וולב, המאמן הבולגרי החדש־ישן של מכבי יפו, מסופיה לשדרות ירושלים. לאחר כמה "אימונים ביפו, טענו כמה כדורגלנים שוולב, בעברית עגתית צחה, פשוט "קורע לנו את התחת". המאמן הבולגרי לא יודע תוכמות ומיד בבואו החל באימונים פיסיים מפרכים, כמיטב המסורת האירופית.

הקיטורים היפואיים הזכירו לי את אלו של כדורגלניו האהובים של גסן היפואי במנצ'סטר סיטי. בסוף שנות הששים ותחילת השבעים, העבידו מאמני הסיטי, ג'ו לנקסטר, דני הרמן ודרק איבוטסון, את שחקניהם בפרך, בצורה שקנתה לה שם בכל רחבי אנגליה. כמה כדורגלנים טענו אז, כי לדעתם מכינים אותם במיין־רואד לזכייה במדלית זהב במרתון האולימפי במינכן... אבל הבכיינים האנגלים החליטו הפעם, לא רק לדבר ולהתמרמר גם לעשות...

בסוף כל אימון רצחני נכנסו השחקנים והמאמנים בסיטי למכוניותיהם ושעטו הביתה בדהרה פראית - מעין תחרות מירוץ מועדונית, להרפיית המתח והעצבים. יום בהיר אחד, בדרך לאימון באיצטדיון, ראו כמה שחקנים שהמשטרה המקומית מכינה מלכודת מהירות. הם גילו את הדבר לשאר עמיתיהם, אך הסתירו אותו מאיבוטסון הקשוח והמטרטר. בסוף האימון, כדרכם, עשו הצגה יפה של זינוק לכלי הרכב, לחצו על הדוושה בקילומטרים הראשונים, ולאט־לאט, אך במאורגן, האטו למהירות המותרת ואיפשרו לאיבוטסון השאפתני לחלוף על פניהם ולהמשיך בדהירה המטאורית... אל השוטרים, הדו"ח, הקנס והשלילה על־תנאי.

רק שלא יאשימו אותי במתן רעיונות ליפואים... ■

אורי מלמיליאן ואבי כהן: השמחה מזלה שבעים ושבעתיים (צילם: עדי אבישי)

על הכוונת

כתב: א[illegible] • צילם: עדי אבישי

הנכס האמיתי

סמי מלכה – הקרדיט הגדול

סמי מלכה, 23 וחצי, קשרה ההתקפי של בית"ר ירושלים, כבר לא נחבא אל הכלים. בית"ר מוליכה את הטבלה הלאומית בהפרש מבטיח של 7 נקודות ומציגה יכולת. כל מי שרואה עצמו מבין, וכל מי שראה את בית"ר העונה הוא ודאי כזה, הכתיר קבוצתו של סמי כאלופה. את הכותרות הגדולות לוקחים ממנואורי מלמיליאן ואלי אוחנה, אך השנה יותר מתמיד מלכה הוא נכס אמיתי לבית"ר. לפעמים, כמו בשבת בניצחון הנפלא 4-3 על מכבי בנתניה, מגיע לו הקרדיט הגדול מכולם.

נגיחה

חבל להרבות במילים: מודע למיגבלתו (הגובה, למרות הניתור הטוב) וכמעט שלא נוגח אולי רק בשטחים אחוריים ופנויים. לשמחתו, תפקידו הקידמי במיגננה (רוב ההתקפות המתפרצות נפתחות בו כשאורי לא מוסר את מסירות העומק המפורסמות), כמעט לא מחייבות משחק ראש.

טכניקה ויכולת סיום

השבת כבש שערו החמישי העונה, וזה אומר שהוא ב"פורמה". הגיע לאיזון והבנה עיוורת עם מלמיליאן, דבר שקידמו כל כך השנה. סגנונו: להיות ברדיוס מכסימאלי של 10 מטר מהכדור. מרבה להשתמש בדאבל פאס בעזרת שתי רגליו. דואג שהאוחז בכדור ימצא תמיד כתובת למסירה. לצד דקות של נגיעה אחת בכדור והעברתו מאגף לאגף לשטחים מתים, יש לו גם אהבת כדור (ולעתים אלו דומיננטיות). באותן דקות נראה לחוץ וזקוק לכמה שניות כדי לראות מגרש ופידוש עבורו: העברת יריב אחד לפחות והשתחררות (מעביר, כשעיניו נעוצות בכדור). מתבסס על עבודת רגליים מהירה המאפשרת הטעיה. כדורי העומק שלו שטוחים ומדויקים. רובם בשבירת תנועה ובין רגלי יריביו. כידרוריו לרוחב, כדי להשתחרר, אבל הטובים בהם נעשים הרחק מאחור ופותחים התקפות מתפרצות. (7 כאלו מול נתניה). יכולת המיקום שלו ברחבה, נהדרת. משתחל תמיד מאחורי מגן שומר. כך כבש מול נתניה את השער הרביעי. בעייתו: יכולתו המופשרת להגיע למצבי בעיטה לשער מחוץ לרחבה, מבלי להסתבך בעוד כידרור מרגיז.

מה עשה סמי מלכה מול מכבי נתניה, בשבת?

	מחצית ראשונה	מחצית שניה
בעיטות לשער	0	1
מסירות מדויקות	16	21
מסירות לא מדויקות	3	5
פריצות עם כדור	5	2
איבודי כדור	3	2
תיקולים מוצלחים	4	1
תיקולים לא מוצלחים	1	3
נגיחות לשער	0	0
נגיחות מאחור	1	0
עבר עבירות	0	0
ספג עבירות	1	1
ציון		+7

מהירות

למרות השיפור העצום בתנועתו של המאסטרו מלמיליאן, הרי שללא ההתרוצצויות של סמי היה קשה לאורי מאוד. מלכה נותן לו את מרחבי התנועה, כשמוליך את הכדור בתנועת פריצה או באיטיות מחושבת. אורי, השמור רוב הזמן, נותן לסמי דקות מכובדות רבות של דומיננטיות בקישור, ואז יש לו פנאי לתפוס עמדת בעיטה (בשבת נכבשו כך 2 שערים). יחסי גומלין מתואמים, לתועלת שניהם. מלכה מעדיף, בשל זריזותו וכושרו, לפרוץ לשער עם הכדור, במיוחד באגף הימני בשל רגלו הימנית (שירזי פועל פאסיבית בשמאלי) ואז עובר אורי למרכז וקדימה. אם אבי כהן שם, משחק סמי באמצע, מאחורי אורי, כדי לנהל משחק ברגע שמלמיליאן סגור ונשמר. בנתניה היה סדרן הקישור בחצי השעה הראשונה (בית"ר כבשה אז שלישיה), תודות לתנועה המהממת שלו, בלי כדור. לא מסוגל לעמוד. גם במצבים סטאטיים כמו רוקד מעל הכדור. במילה אחת: כספית.

תיקול

למרות שאינו מתקל מעל לממוצע הישראלי (משתטח לאט ולא בזמן), מנסה לתקל מכ־30 מ' משערו. לפעמים מצליח, במיוחד השבת (ראה טבלה). אפשר וצריך ליחס זאת לטמפראמנט הסוער שלו ובמיוחד לתנועתו המצויינת שמותירה אותו פעמים רבות יחידי שמסוגל לסגור פירצה. מול יריב טכני במיוחד, נשאר לפעמים "עם המכנסיים למטה". יגאל מנחם (נתניה) "השכיבו" כמה פעמים בתעלולי פריצה תחבולניים. מול רוני לוי (פעמיים) היתה לו בעיית כוח. לוי נכנס לתיקולים חזקים ("פיצוצים"). מלכה לא בנוי לזה. למרות שקומתו הנמוכה משאירה רושם של שריריות ומאסיביות. למרות הכל נכס לבית"ר בשטח זה. יכולת שמירת השטח שלו וסגירת מגן פורץ (מכלוף בשבת) עוזרת לעבודתו הקשה של יעקב שוורץ הרץ הנסוג, כי מאיר קדוש מרבה בשמירות אישיות. (לם).

ב־7 ביולי, 95 קמ"ש, על הכביש הפתוח – נעצר השעון של שאפיק אל־הוזייל ■ מאז, חודשיים ללא הכרה ■ בסורוקה, באר־שבע, נפתח תיק אישפוז: אל־הוזייל, שאפיק ■ אחרי 56 יום פקח את עיניו, בשביל לראות את אלה שלא זזו ממיטתו מאז אותו יום ■ לפעמים בוכה, בכה גם קודם; חושב עכשיו רק על בריאות, הכדורגל נותר בתת־ההכרה ■ הרופאה המטפלת מאמינה שיהיה בסדר, יש לו רצון ברזל, היא אומרת ■ הוא זוכר את אלה שבאו, שעדיין נמצאים; זוכר גם את אלה שלא

בעזרת הליכון

אלי קמיר

ברשימות של השנה הזאת הוא עוד היה חבר מן המניין. שחקן מכבי פתח־תקוה. מגן. דרור בר־נור תהה אם יתאים לקישור.

פגישת היכרות קבוצתית אצל היושב ראש שמואל יושע. יש לו מה להגיד. לא מתבייש. מתלונן על סחבת בתשלומים, רוצה פתרון. מבטיחים שיהיה בסדר. עוד כמה ימים עוברים.

יום שני, 7 ביולי. מזמן לא ראה את ההורים. נוסע. בכפר אל־הוזייל הוא פוגש את אמא פאטמה. יותר מאוחר גם את האחים. רק את האב טאלב צריך עוד לבקר. איש צבא, משרת בעזה. נוסעים גם אליו.

11 לפני הצהרים בכביש הפתוח. על־ידו יושבת החברה שוש. מחוג המהירות מורה על 95 קמ"ש. פתאום זה קורה. ההגה בורח, האוטו מצד לצד, התנגשות בעמוד. הרכב מתהפך. שוש עפה, נוחתת על הברכיים שוברת את האגן. הוא, חסר הכרה. 10 דקות הם שוכבים. בחור דתי מגיע. השניים מפונים לנתיבות. אתו ממשיכים באמבולנס לבית החולים סורוקה בבאר־שבע.

האבחנה: פגוע בבטן, רגל ימין שבורה, שטפי דם באזור הישבן ושבר בעצם הבריח. חסר־הכרה. פותחים לו תיק אישפוז. על התיק כתוב – אל־הוזייל, שאפיק.

הנהירה הגדולה לסורוקה

השמועה רצה. מאות צובאים על סורוקה. משפחה, שחקנים, מאמנים ועוד כל מיני מעריצים. שאפיק בלי הכרה. כולם מחכים.

56 ימים הוא שוכב כך. בסוף זה מגיע. ההכרה שבה אליו. אחיו פאריד נמצא על־ידו. מזהה אותו מיד. שאפיק רוצה את עזרא. שיביאו לו מיד את עזרא, האבא המאמץ שלו מפתח־תקוה. הרומן ביניהם התחיל כבר מזמן, כשהיה שחקן בפתח־תקוה ואומץ על ידי משפחתו של עזרא, משפחת שרף.

המאבק לחיים חדשים מתחיל. כולם עוזרים, אבל קודם כל עזרא. הוא עושה אצלו ימים כלילות, משמש לו אבא, חברה, אח, אשה, בעצם הכל. דואג שיש לו הכח להמשיך.

חודש וחצי נאבק שאפיק עם טיפולים קשים וכאבים שלא הכיר מעולם. איבד משקל רב, עדיין לא מסוגל לזוז מן המיטה. מיום ליום המצב משתפר. מרכז השיקום בית לווינשטיין שברעננה כבר מקבל אותו. שאפיק עדיין רק שוכב.

עובר כל מיני בדיקות. רוצים לראות אם המוח נפגע. עוזרות לו הבדיקות. עובר אותן בלי בעיה מיוחדת. למבקרים, הוא מספר בבדיחות על תוכן הבדיקות. כבר יש חיוכים, יש מצב־רוח.

היום הוא כבר הולך. לא חופשי – עם קביים. התחיל בכסא, עבר להליכון וממשיך. ממשיך קדימה. לאותה מטרה שהציב לעצמו. לעזוב את בית לווינשטיין כשרגליו שלו נושאות אותו.

– שאפיק, איך אתה מרגיש היום?

מצויין, תאמין לי מצויין. אני מקווה שבקרוב מאוד נסתלק מפה. היום אני כבר עומד, מעט הולך, בקיצור משתפר מיום ליום.

– מי כמוך יודע שזה לא קל. אתה חושב שיש לך מספיק כוח רצון?

נכנסנו לזה, עכשיו גם צריך לצאת מזה. אין ברירה. יש בחיים הרבה דברים קשים. צריך לדעת להתמודד ולהתגבר.

כוכב בבית לווינשטיין

בבית לווינשטיין הוא כוכב. לא, לא של כדורגל. כוכב של בן־אדם. כולם אוהבים אותו, גם דואגים שהוא ירגיש את זה. הטריטוריה שלו תמיד מאויישת. בדרך־כלל באלו מהמין היפה. שעות ארוכות אפשר לראות אותו יושב ונותן את הטון בשיחה עירנית, כשמסביבו ארבע או חמש ירידות. אבל לא רק כאלה יש לשאפיק.

באים שחקנים, חברים, אוהדים, אפילו כאלה של הירוקה הפועל. עזרא, אשתו מלכה, והילדים עליזה ודוד לא נחשבים בקטיגוריה של מבקרים. הם יושבי הקבע. משפחה לכל דבר.

– שאפיק, מי בא לבקר אותך?

יותר טוב תשאל מי לא בא. כולם, ממש כולם באים. לא נותנים לי רגע אחד של בדידות. באו אלי אנשים שאף פעם לא הכרתי. אפילו אוהדים של הפועל, שפעם קיללו אותי, באו לראות מה שלומי. ממש כל הכבוד.

יש כל מיני סיפורים על המבקרים של שאפיק. בדרך כלל על אלה מהשבט. כשהללו באים אז הם באים. המחלקה מתפוצצת. שאפיק מסדר אותם ברביעיות ביקור.

יש גם סיפורים פחות נחמדים. על אלה שלא באים. כאלה שהיו חברים, חברים טובים. כואב לשאפיק, אבל הוא לא יגיד את זה. היה לו חבר אחד בקבוצה שהוא דאג לקחת אותו הביתה אחרי כל אימון. מאז שנפצע לא ביקר אותו אפילו פעם אחת.

– מי לא בא לבקר אותך?

יש כל מיני אנשים, שכנראה עסוקים. יש להם הרבה מה לעשות ואין להם זמן בשבילי.

– ג'ימי טורק וזאהי ארמלי הגיעו?

שמעתי שהם היו כשהייתי חסר הכרה. אני אף פעם לא ראיתי אותם.

– אתה רוצה להגיד להם משהו?

שום דבר. כשהם ייפצעו, גם אני לא אבוא לבקר.

שאפיק לא זוכר הרבה מהתאונה. יש אצלו הפסקה בין הכביש לעזה להתעוררות בסורוקה.

„נסעתי לבקר את אבא שלי. הכביש היה פתוח ולפתע איבדתי את השליטה. התעוררתי בבית־חולים. כאילו התעוררתי מחלום. חלום כזה שהוא לא יפה ולא מכוער. הרגשתי כאבים. כאבים שעוד לא הרגשתי בחיים שלי. מה שפגע אותי, זה שלא יכולתי לשרת את עצמי. מזל שהיה לי את עזרא. האמת, שמאז שהתעוררתי לא הרגשתי לרגע לבד. זה עזר לי.

ד"ר ברשצקי מאמינה שיהיה בסדר

הרופאה האחראית על שאפיק היא ד"ר רחל ברשצקי. סימטית, חייכנית. לא אחת מוצאים אותה ליד מיטתו, מסבירה, מדריכה ואפילו סתם משוחחת. כדי לדעת מה בדיוק מצבו של שאפיק, חייבים לעבור דרך ד"ר ברשצקי. „שאפיק הגיע אלינו כשהוא רתוק למיטה. לאחר שבוע, כשראינו שמצבו משתפר, הושבנו אותו לרבע שעה על הכסא. לאחר מכן שמנו לו גבסים על שתי הרגליים, כדי ליישר את הברכיים. באחרונה הוא התחיל ללכת בעזרת הליכון, וזה דבר חשוב מאוד. מבחינה מוטורית אפשר לומר שהוא בהתקדמות רבה. הכושר הגופני שהיה לו, עוזר לו כעת. באופן כללי, ההתקדמות שלו נורמאלית. מבחינה נפשית הוא בטיפולים, בעיקר להרמת המוראל. בעוד מספר שבועות הוא יחזור לסורוקה לעוד כמה טיפולים. אי־אפשר לדעת מה יהיה בסופו של דבר. לשאפיק יש רצון ברזל, וזה חשוב. עכשיו להמשיך לעבוד קשה ולחכות. אני מאמינה שיהיה בסדר.

לפעמים בוכה. זה לא חדש

לחיים יש בשבילו היום משמעות אחרת. משמעות של אחד שעבר משהו. הוא מעריך אותם הרבה יותר. לפעמים הוא בוכה, אבל זה קרה גם לו לפני־כן. „אומרים שמוסקווה לא מאמינה בדמעות, רק בדולרים. אני לא מאמין בדולרים, זה דבר צדדי.

התאונה הזו אולי הכירה לו את המשפחה שלו. המשפחה האמיתית. המסירות והאהבה שהם משקיעים בו עשתה הרבה.

„היום אני יודע באמת עד כמה אני אוהב את המשפחה שלי. חבל לי שהייתי רחוק מן הבית. יותר זה לא יחזור. אפשר לשחק רחוק בלי לפגוע במשפחה". האהבה הדדית. רואים אותה יום־יום, שעה־שעה. „כשאבא שלי ראה אותי עומד על הרגליים בפעם הראשונה, הוא כמעט הוציא את האקדח והתחיל לירות. הוא מאוד אוהב אותי, גם אני אותו".

המלה כדורגל עוד לא עולה בכיוון השפתיים. בינתיים היא בפנים. עמוק בלב. כרגע המחשבה וההצהרות הם רק לכיוון אחד – להיות בריא. „אני חושב הרבה על כדורגל, אבל מה שמעניין אותי זה איך לצאת מפה בריא. לגבי חזרה למגרש? כשנגיע לגשר, נעבור אותו. ■

שאפיק אל־הוזייל במכון הפיזיותראפי ב„בית לווינשטיין" – מרים משקולות, מותח קפיצים. החל להשתמש בהליכון ועובר עתה לקביים. למטה: גמר עונת הכדורגל '84/85. שאפיק בנבחרת העונה, מקבל הפרס מיו"ר ההתאחדות לכדורגל, דאז חיים הברפלד (צילומים: עדי אבישי)

גם כדורגל בראש: „מכבי פ"ת לא תרד"

שאפיק מתעניין בנעשה סביבו. הוא שואל על חברים, קורא עיתונים, משוחח וצופה בטלוויזיה. המבקרים אותו מבחינים מיד עם מי יש להם עסק. גם לליגה הלאומית יש מקום של כבוד אצלו בראש. „בית"ר ירושלים היא קבוצה טובה מאוד. אני אישית לא האמנתי שהם מתאימים לאליפות. התייחסתי אליהם כקבוצת גביע. כנראה שהשנה הם מצלצלים בפעמון אחר לגמרי. לדעתי הם יקחו את הדאבל". לא רק על אלופה ומחזיקת גביע מצביע שאפיק; יש לו עוד כמה דועת על קבוצות בליגה. אפילו קובע כבר יורדות לארצית. „מכבי פתח־תקוה בשום אופן לא תרד. יש לה חומר שחקנים טוב, שלא מתאים לארצית. גם יפו לא תרד. הם כמו חתול עם שבע נשמות. לדעתי, בית"ר תל־אביב ובית"ר נתניה ייפרדו מהלאומית. מי השלישית? אולי לוד".

אהוד בן טובים

מכנים אותו „מלך השכונה" – ועתה כאשר קבוצתו, בני יהודה, רודפת אחרי בית"ר ירושלמים בפיסגת הטבלה הלאומית הוא שוב ממלא בה תפקיד מרכזי של מנהיג־נווט ומפקד בסגנון של „אחרי". נולד: 12 באוגוסט 1952. רשם 313 הופעות בליגה הלאומית והארצית. הבקיע 134 שערים – מהם 31 בבעיטות 11. רק שתי הופעות במדי הנבחרת, ללא שערים בין ארציים. בעונת 78/77' היה מלך השערים של הליגה הארצית – 22 כיבושים. (צילם: עדי אבישי)

לפני כחמש שנים היתה מכבי יבנה סיפור עם טעם של אגדה, אך הוא נתחלף למערבון: הרבה סיכסוכים על רקע אישי, טינה, חיכוכים ■ „היה ניהול בשלט רחוק, בקיצור באלאגן", אומרים ביבנה על המשבר האחרון ■ המאמן מאירי: „עכשיו יש אווירה חדשה, ומבחינתנו הליגה מתחילה רק עתה..." ■ זאב זלצר: „יש ליבנה זכות קיום בלאומית"

יבנאים (מימין) ציון יעקב, המאמן משה מאירי והשוער פרדי לסנר: „אם יהיו נצחונות – הכל יירגע" (צילום: ישראל מלובני)

אבי מורגנשטרן

התקשורת אהבה מאוד את מכבי יבנה בתחילת שנות ה־80. היא עלתה ללאומית בעונת 81־82'. קבוצה קטנה, שבאה מעיירה קטנה. סיפור ספורטיבי עם טעם של אגדה. קראו לה סינדרלה. גם האוהדים היו שרים לפי מיקצב קבוע: „סינדרלה, סינדרלה". אבל מסתבר ששעת חצות הגיעה ומכבי יבנה, שכחה להביט בשעון. לפתע היא סיפור עצוב. עצוב מאוד.

אף פעם לא ציפו ממנה שתהיה קבוצת צמרת. כולם הסתפקו במקום סביר בליגה. העיקר לא לרדת. אבל השנה, מסתבר, הר הגעש שלחש כבר תקופה ארוכה, קיבל תאוצה וכל הלבה הרותחת פרצה החוצה. הנהלה מתפטרת, מאמן מתפטר, הולך, חוזר, אין הנהלה, אין יו"ר, שחקנים שובתים, קפטן שמכורח הנסיבות הופך למאמן. אפילו עד פירוק הקבוצה הגיעו השמועות. קצב אירועים היסטרי. מכבי יבנה כמעט היתה שם נררף ל„אתא" או ל„מנועי בית שמש". גם היא מהווה את מקור הגאווה הכמעט יחיד בעיירה, שהיתה בינתיים לעיר.

יבנה. סיפור בשחור לבן.

כמעט מערבון

ביקור ביבנה מוכיח, למי שעדיין ספקן, שמכבי יבנה, בליגה האלומית בכדורגל, זה כמעט כל מה שיש לבני הנוער שם. הדבר היחיד שאיתו הם מזדהים. במקום לשבת על הברזלים או לשבור בקבוק ולגלגל משהו לעשן, הולכים לראות את הקבוצה. ואם היא מנצחת – יש גאווה בלב. היום המצב קשה. אבל האנשים כאן, נשארו אופטימים. ניסיון מהיר לעמוד על טיב המשבר והסיבות העיקריות שהביאו את הקבוצה עד לפי התהום, יבהירו לך תמונה קשה: אגודה ללא משאבים, עם חיכוכים, סכסוכים על רקע אישי, האשמות, טינה, פגיעה. כמעט מערבון.

אחד האנשים המעורבים בפרשה הוא משה מלכה, שהיה מנהל הקבוצה. היום הוא כבר לא. לטענתו, בגלל שני שחקנים ששמרו לו טינה אישית והחליטו להמריד נגדו את האחרים ואת האוהדים. מונולוג קשה. כדורגל ישראלי 86־87'. מציאות עגומה. תשפטו בעצמכם.

מלכה: „פורמאלית, ההנהלה התפטרה כי היו"ר התפטר וזה מחייב גם אותנו. מה ששבר את גב הגמל מבחינתי, התרחש באימון אחד, לפני המשחק עם בית"ר נתניה. היו שם אוהדים שצעקו לנו להתפטר. אני ראיתי ושמעתי שניים שלושה שחקנים ותיקים, שמסיתים את האוהדים נגדנו. בפירוש כך. הם נתנו לאוהדים לגיטימאציה להפריע לאימון הקבוצה. בשבילי, זו היתה הפתעה מוחלטת. כי לא חשדתי לרגע בהתארגנות של שחקנים נגד ההנהלה. לא ידעתי שחותרים נגדנו. הבנתי ששחקנים איבדו את האמון בנו. האמת שלא התחלנו את העונה כמו שצריך. אני למעשה הייתי לבד. שלמה סויסה, היו"ר, היה עסוק בעניינים שלו. אני הייתי צריך לרוץ ולעשות הכל לבד. שימשתי גם מזכיר, גם מנהל, גם גזבר. הכל. רצתי כמו מטורף, יום ולילה. השחקנים פתאום אמרו לי שאתרכז רק בתפקיד המנהל ולא מעבר לכך. חשבו שאני רוצה לעקוף סמכויות. אבל הם לא הבינו, שמלבדי אף אחד לא היה עושה כלום. רק אני הייתי. מה שקרה הוא ששני השחקנים הותיקים, רצו להתנקם בי, כי לא הסכמתי לחתום איתם על חוזה ואמרתי להם ללכת הביתה. נקטתי במדיניות חזקה. רציתי שיהיה סוף־סוף סדר באגודה. זו היתה כפיות־טובה איך שהם התנהגו כלפי. שחקנים היו באים אלי בלילה, בכל שעה שרצו, שחקני הרכש ישנו אצלי. אשתי היתה כמו משרתת. וזו היתה התודה שלהם. אני נורא נפגעתי. הבנתי, שלא שווה שאני אהרוס את המשפחה בגללם".

כל הבאלאגן הזה

כשמלכה מדבר על שחקנים ותיקים, הוא מתכוון, בין היתר, לציון יעקב. אחת הטענות הקשות שהיו ליעקב וחבריו נגד ההנהלה, שהם חתמו על חוזים ללא אפשרות מעשית לקיימם. מלכה: „נכון, שהמצב הכלכלי לא היה טוב. ההנהלה הקודמת השאירה חובות לספקים ולמס הכנסה. רציתי לעשות סדר. אבל לא הבעיה הכספית היא שגרמה לכל הבאלאגן. מרכז „מכבי" וראש העיר הבטיחו לעזור ולהגדיל את התמיכה. יכול להיות שטעיתי בכמה חוזים. לא עם כולם אני שלם. היום הייתי עושה חלק מהם אחרת. אבל לא היה לי ניסיון גדול בחוזים. יכול להיות שפה ושם טעיתי, אבל מי שלא עושה לא טועה. האמת שיכולתי להשאר ולנהל מאבק כוחות נגד שני הותיקים. אבל לא רציתי לפגוע בקבוצה, או הלכתי".

לציון יעקב, 8 שנים בקבוצה הבוגרת, 6 שנים קפטן, יש כמובן פזמון אחר. מלכה מטיל בו את האשמה, יעקב מטיל את האשמה במלכה: „הכל התחיל עוד לפני העונה. לא היה לנו מגרש אימונים. לא היה לנו איפה להתקלח. בושה. מדובר בקבוצה לאומית. זה נמשך כחו"ל. ההנהלה היתה קשוחה ונהגה בצורה קפדנית ומיותרת. לכולם היה הרבה בטן עליהם. לא עשינו ישיבה כשחזרנו והוצאנו הכל החוצה. לא יצאנו מאוחרים אחרי הפגישה הזו. לא היתה הנהלה. אף אחד לא בא לאימונים. גם מלכה, לא בא תמיד. ככה, רק לפעמים.

„לאף אחד מהם לא היה איכפת מה קורה. הם ניהלו את הקבוצה כשלט־רחוק. לא היה למי לפנות. אם שחקן היה נפצע, אף אחד לא היה שם כדי לקחת אותו לרופא. היו"ר היה עסוק בלונה פארק שלו. מלכה הלך לכנור הזוה עם שחקנים. כשלא נראה לו מה ששחקן רוצה, שלח אותו הביתה. היו"ר לא ידע מההסכמים. השחקנים ההלו להתרוצץ בין היו"ר למנהל. כל אחד אמר משהו אחר. לא היה עם מי לדבר. לא היתה כתובות.

„יבנה היתה תמיד קבוצה מלוכדת ופתאום החל פירוד בין השחקנים. קבעו איתי, למשל, פגישה בשבע בערב. חיכיתי עד שמונה כמו טמבל ואף אחד מההנהלה לא בא. מלכה אומר שהסתתי אוהדים? – זה שקר וכזב. הדבר הטוב ביותר שקרה לקבוצה, שהם הלכו. הם גרמו נזק לשנים. אני מקווה שעוד ניתן לתקן אותו. אני אספר לך סיפור שלא תאמין שקרה. שחקן צעיר בא למלכה לבקש תרופות. הוא נתן לו 10 שק'. השחקן הלך לקנות וזה עלה 27 ש"ח. בא לבקש את ההפרש. אז מלכה לקח לו גם את עשרה השקלים שנתן לו...לא מכבודי להסית אוהדים נגד מנהל קבוצה. זה בפירוש שקר. ותדע לך, שהיינו חברים קרובים..."

בקיצור באלאגן. אחד שולף כנגד השני. מדברים על חוזים מנופחים שלא היה צ'אנס לעמוד בהם. גם מבחינה מקצועית יש טענות. פרדי לסנר, שוער הקבוצה: „במקום להביא חלוץ, שיחררו חלוץ, וכך כל המעמסה נפלה על ההגנה. היה באלאגן עם ההנהלה. אני לא הייתי קשור בהרחה שלהם. אני שחקן כדורגל ולא עסקן".

ציון יעקב: „במקום חלוץ, הביאו שני קשרים. עם כל הכבוד להם, היינו צריכים חלוץ. אבל לך תדבר עם ההנהלה".

בעיה של כסף

שני הקשרים בהם מדובר הם רפי אוסמו הקטן ושלום לוי ממכבי חיפה. אוסמו לא בדיוק שמח שנפל על יבנה. חייבים לו כסף. תוך זמן קצר יחליט מה קורה איתו. שלום לוי: „הכל בארדאק. אל תשאל. האמת שהתחלנו טוב את הליגה. ניצחנו והיה בסדר. אבל היו כמה שחקנים שרצו שההנהלה תתפטר, כי לא עמדה בחוזים. גם בחוזה שלי לא עמדה. אבל אני שחקן רכש, אז מה, שאני אפתח את הפה? ישבתי בשקט. אני עדיין מהרהר אם זה המקום בשבילי. אין לי טענות לאף אחד. השחקנים קיבלו אותי יפה וגם ההנהלה הקודמת היתה איתי מאה אחוז. רק היתה בעיה של כסף. אני נמצא עכשיו במצב מביך. לא חושב שזו היתה דרך נכונה לזרוק את ההנהלה. אפשר היה לפתור את הבעיות. צריך אורך רוח. מה שנשאר זה לעבוד קשה ולהצליח".

סמי מלכה, מנהל לשעבר: „עשיתי הכל לבד, רצתי יום ולילה כמו מטורף..." (צילום: עדי אבישי)

ללוי כמו לשאר שחקני הקבוצה ברור שרק נצחונות יכסו בינתיים על מחול השדים שמתחולל שם. אם לא, הכל יפרוץ שוב. ואז ספק אם יהיה מישהו שיהיה מסוגל לעצור את הטייפון.

אוהדי הקבוצה שכבר ידעו ימים טובים יותר, הוכיחו דווקא בתבוסה המביכה להפועל פ"ת, בבית, בגרות ספורטיבית שלא מאפיינת את הכדורגל הישראלי. הם עודדו את השחקנים וקראו להם להרים את הראש. שיהיה בסדר. נכנסו לחדר ההלבשה ונתנו טפיחת כתף לכל שחקן. בלא ספק דבר יחודי בכדורגל שלנו. אבל מעניין יהיה לראות אותם אוהדים, תומכים בקבוצה במקרה שחס וחלילה ימשך המשבר.

מאמן הקבוצה, משה מאירי, יודע שיבנה מתחילה את הליגה עכשיו ובזמן שקבוצות אחרות מתחילות לרוץ, יבנה בקושי מתחילה ללכת.

מאירי: „אני לא יכולתי לסבול מה שקרה. שחקנים הרגישו שלא עמדו מאחורי החוזים שלהם. אני לא רגיל לעבוד ככה, אז קמתי והלכתי. לא הלכתי כדי לזעזע ולחזור. חשבתי באמת ובתמים לעזוב. אבל ביקשו ממני בתחנונים שאשוב, למרות שזה נשמע פאתטי וכומבאסטי. אז לא רציתי לעזוב ספינה טובעת וחזרתי. יותר נח היה לי לקום וללכת. אני לא מצטער שהגעתי ליבנה. זה הכדורגל, מה לעשות.

„היום יש אווירה טובה בקבוצה. אווירה חדשה. אבל כל זה תלוי בנצחונות שיהיו בהמשך. אם אלו יבואו, הכל ירגע. אם לא, הכל יתחיל מחדש. כרגע אין בעיות כספיות. לפחות על פני השטח. יש אוהדים טובים שעוזרים גם ברגעים קשים. רק בשביל אוהדים כאלו שווה להתאמץ ולנצח.

„חשוב לזכור שליבנה אין משאבים. בקושי יש ספונסר. העירייה שפעם ראתה בקבוצה את מקור הגאווה, הפסיקה לעודד את הקבוצה מבחינה מוראלית. אני, למשל, לא ראיתי את ראש העיר עד היום בשום אימון או משחק. יכול להיות שיש לו עיסוקים אחרים. אין לי טענות. אבל פעם, כשיבנה הצליחה, הוא דיבר עליה כסמל העיירה. ככה זה. להצלחה יש הרבה אבות. הכשלון הוא יתום".

פנצ'רים לא צפוים

מאירי צודק. יבנה היא למעשה קבוצה שחיה על קרעי תרנגולת מבחינה פיננסית. 800 אוהדים למשחק. אין מי שמשקיע בה. ראש העיר, ח"כ מאיר שטרית, שפעם רכב על ההצלחה של הקבוצה, הוריד פרופיל. לפחות מבחינה תקשורתית. אבל שלמה סויסה, היו"ר הקודם, טוען ששטרית עזר בגיוס כספים ותרם.

אז איך קרה משבר שכזה?

סויסה: „זה יכול לקרות בכל קבוצה. ההכנסות ירדו פלאים, לא באו אוהדים. היו פנצ'רים בלתי צפויים. מה שלא יגידו על ראש העיר, בעניין הזה, זה לא נכון. הוא עזר. היה לנו חוסר מזל".

אחרים מדברים על חוסר מקצוענות. ציון יעקב מתאר את פעילות ההנהלה הקודמת כ„חאפ". שום דבר לא מתוכנן. אף אחד לא דאג לקבוצה וכך היא נראתה. על הפנים.

יבנה, שהיתה ידועה בעבר כקבוצת בית מובהקת, הובסה השנה בידי הפועל פ"ת. פעם ראשונה בהיסטוריה הלאומית, שהקבוצה ספגה 5 שערים. הנורה האדומה הבהבה בכל עווה. היום מקווים ביבנה לפתוח דף חדש. כולם מוכנים להתגייס. מכבי יותר מדי יקרה לעיר כדי שיתנו לסמל ליפול לארצית.

לסנר: „אם נרד לארצית זה יהיה איום ונורא. בפירוש אסון לעיר".

הפצעים עדיין פתוחים. ספק אם יגלידו מהר. מה שרוצים ביבנה היום זה שקט תעשייתי. שרק לא יהיה השקט שלפני הסערה הבאה. ■

הרבה נשמה לסמל

זאביק זלצר. מאמן נערץ ביבנה. היום במכבי נתניה, אבל עדיין קשור לקבוצה. „יש ביבנה אווירה טובה ומשפחתית. אבל היא סובלת מבעיות כלכליות קשות. אין מה לעשות. ניסיתי ליצור תשתית לנוער. אמרתי להם שיבנו יותר מגרשים, כדי שיבוא נוער להתאמן. כולם מתאמנים על מגרש אחד וזה מאד חובבני.

„האיש הכי דומינאנטי בתקופה שאני אימנתי, היה האפסנאי. דאג לכל. השחקנים ראו בו אבא אבל זה אומר למעשה הכל על מה שקורה שם. יש שם פוטנציאל טוב של שחקנים. מכבי יבנה היא למעשה יבנה. בזכות הקבוצה לא מתדרדרים הצעירים לפשע. בעירייה צריכים לתת יותר תשומת לב לקבוצה. היא למעשה מביאה כבוד לעיר. ראש העיר צריך להיות יותר דומינאנטי בעזרתו לקבוצה. לצערי, הקבוצה קיימת רק בזכות כמה משוגעים שאוהבים אותה ולא נותנים לה ליפול. אבל יש שחקני כדורגל טובים. עם הרבה נשמה לסמל. לא מרויחים הרבה. אבל הבנתי שגם בחוזים שהבטיחו להם, לא עמדו. חבל.

„אני מאמין שהקבוצה לא תרד. יש לה זכות קיום בלאומית".

לפני הזינוק למרתון טבריה ה־10 חיסלו שם חצי טון פאסטה וירקות שהיו מספיקים להאכיל במשך שבוע את אורחיו של מלון פאר ■ לא רק המנצח יאיר קרני שעשה הסטוריה ראוי לכבוד – גם האנגלי, פצוע מלחמת פוקלנד, שעבר 42 ק"מ על עגלת נכים וישראלי עיוור שרץ בליווי צמוד וגבר על כל המיכשולים

פולחן המרתון

צילומים: עודד מילשטיין

ברוריה ביגמן

יאיר קרני, מומחה־לתזונה בן 35, גיבור מרתון טבריה הבין־לאומי, בשבוע שעבר, היה המנצח הישראלי הראשון במירוץ הזה, שנערך כפעם ה־10. הזמן שקבע, 2:23.12 שעות, רחוק אמנם משיא המירוץ, אבל הכבוד – להיות ראשון – הוא מה שחשוב.

מי שעקב משולי הכביש אחרי מהלך הריצה המתישה וקורעת הלב, הרגליים וכל שריר ועצם בגוף, ראה בה מאות גיבורים. הם נלחמו בעצמם ובדרך הנראית לעתים כאין סופית. רובם הגיעו לקו הסיום ממש „על ארבע", אבל בדר"כ עם חיוך על השפתיים. „קיפי", הקמיע של משחקי „הפועל" דאג לעודד את אלו שנקלעו למשבר ונתן להם תנופה מוראלית.

„שיגעון המרתון", מה שעשה את כל הקשור במירוץ הזה לפולחן, מחייב הסבר: אי אפשר לתאר ריצה קשהשכזאת, מבלי לדבר על זלילת פאסטה. הרצים, כ־500 במספר, „חיסלו" בערב הזינוק 500 ק"ג פאסטה. בהכנת הממריץ הזה, נלקח בחשבון שכל רץ יזדקק לחצי ק"ג מהבצק האיטלקי הזה, נוסף ל־1000 ראשי חסה, 10 ארגזי „הזהב האדום" – עגבניות – כמות שבדר"כ מספיקה לשבוע ימים במלון „פלאזה", שהיה אחראי לחגיגה הגסטרונומית.

בבוקר יום המרתון, אפשר היה לחשוב על היעד – 42 הק"מ ו־195 מטרים – רק אחרי ריצת חימום של כמה קילומטרים. בנקודת הזינוק, ראינו את ד"ר ארנולד כץ בן 66 מקייפטאון, דרום־אפריקה. ד"ר כץ, מומחה לכירורגיית ילדים, סיים השתלמות רופאים בבית"ח „שיבא", למוכן בהתנדבות. כיהודי טוב ניצל את שהותו כאן לריצה סביב הכנרת.

ריכרד הוסבורן מאנגליה, נפצע במלחמת פוקלנד, הוא קטוע רגל ועשה את הדרך על עגלת נכים. הוא הכניע את פציעתו ואת המרחק.

משה לדר

הכדור לא בפנים – המאמן בחוץ

מאוד יתכן שכאשר שורות אלו יראו אור כבר לא יהיה מולי קצורין מאמנה של הפועל חולון. הפירסומים האחרונים בעתונות בוודאי שלא הוסיפו בריאות למאמן ולעוזרו. לו היתה זו רק עתונות סביר להניח שמאמן יכול היה להתמודד עם הבעייה. אך נוספו לכך גם בחישות מבית ומחוצה לו. במצב שכזה לא נותר למי ששמו השתרבב לפרשה אלא „להסיק מסקנות". מלים יפות, שפירושן המעשי הוא התפטרות.

מקובל בעולמנו הספורטיבי לחייב בהסקת מסקנות רק את המאמנים. איש מבין חברי ההנהלה (רובם, כמובן, על תקן של מתנדבים בעם) אינו נותן גיבוי ישיר למאמן זה או אחר שקבוצתו אינה מגלה יכולת משחק טובה.

זה שיש מכבי תל־אביב ועוד 11 קבוצות בליגה – זה לא חשוב. המנהלים של הקבוצות האחרות רוצים לקצור את הפירות כאן ועכשיו. אין זמן לתיכנונים לטווח ארוך. מושג כמו „בניית קבוצה" אינו קיים עוד בנילון הספורטיבי. הישגים – או המאמן בדרך הביתה.

מישהו חשב אי פעם לבדוק גם בציציותיהם של המנהלים? אולי גם להם, אלה שביצעו את מסע הרכישות לקבוצה בקיץ האחרון, יש חלק בכזה שנראה להם כיישלון? והלוא ידוע שחברי הנהלה רבים פשוט העבירו את המאמנים בפני עובדות מוגמרות. „זה השחקן נים שלך" אמרו לו למסכן. והוא נותר, בדרך כלל, עם כאב הראש.

מישהו הקדיש גם מחשבה שבמקום מאמן תלך פעם, לשם שינוי, ההנהלה הביתה?

מאוד מצער לראות כדור מסתובב על טבעת הסל וקובע יעתידו של המאמן. אם חדר פנימה ניצל עורו. אם במקרה הגרוע תמק הכדור החוצה הוא מוצא עצמו בחוץ. ואם זה לא קורה מיד הרי שהעתונות, ה„מקורבים", חברי ההנהלה ועוד גורמים כבר ידאגו שזה יקרה מחר או מחרתיים.

כאשר אני אומר „עתונות" אינני מתכוון בדיוק לכך שהעתונות אשמה (כפי [illegible]) במצבה של הקבוצה. תפקידה של העתונות לדווח. אבל כבר היו דברים [illegible] והממלכה השביעית, כפי שכונה [illegible] שלנו והייתי רוצה לפגוש את המלך... יש לה בכל זאת השפעה [illegible] „כתוב בעתון". בעיני רבים, [illegible] זה או אחר כשל ועליו לשלם את [illegible]

[illegible] שאליו אנו נוסים [illegible] ראשי האגודות [illegible] ואם סבר. אחד [illegible] (זוכרים? [illegible] הלאומית) היתה קבוצה [illegible] בליגה [illegible] לשדה את [illegible] מתברר [illegible] אותו לדין בגלל [illegible] ביודאי שוקל פעם ועוד פעם אם כדאי לו [illegible] על התרגיל.

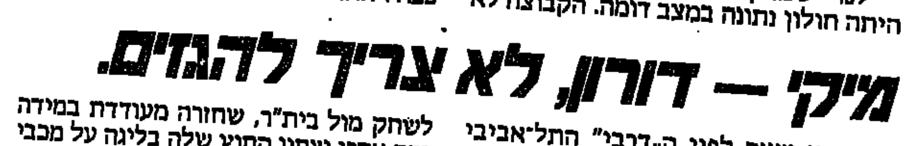
הפועל חיפה, הפועל חולון ואפילו הפועל [illegible], אינן [illegible]. הנסיון שלהן רב מזו של הסינדרלה מהדום שנעלמה כלעומת שבאה. הפועל [illegible] היתה הראשונה לפטר את מאמנה ולבה ציפו ממנו, שיציל קבוצה שבקושי הופיעה לתחילת העונה?). הפועל חיפה תרמה אף היא חלקה ללשכת מחוסרי העבודה. על הפועל ירושלים עברה תקופה קשה ותפקידו של שימי ריגר היה תקופה ארוכה בסכנה. מקומו של יוסי הררי באליצור נתניה לא היה יציב, אלא ששם החליט מי שהחליט שעדיף יוסי הררי על פני חבר ההנהלה ניל גילמן (הישג רבותי, הישג). עכשיו זה קורה בחולון, ומי יודע מה נמצא במדורי הספורט של הבוקר אחרי מחזור המשחקים בליגה אמש.

למי שמוכן לזכור: לפני שנה בדיוק היתה חולון נתונה במצב דומה. הקבוצה לא תיפקדה על הצד הטוב ביותר. כבר אז דיברו על מחליף אפשרי לקצורין. אלא שעד מהרה התייצבה ההנהלה, ובראשה מישקה לפרדון, לצידו של המאמן, והעניקה לו גיבוי. השחקנים ראו שאין בידם ברירה. מעמדו של המאמן התחזק. הקבוצה התאוששה וסיימה את העונה בצורה טובה, כולל הופעה במשחק הגמר בגביע.

העונה לא תופיע הפועל חולון בגמר הגביע. ההפסד בכפר־גלעדי הרחיקה מן המעמד המכובד. האם זו הסיבה שעד כה לא קם איש מבין חברי ההנהלה להגן על כבודו הרמוס של המאמן קצורין?

אליצור נתניה בחצי הגמר ותהיה בין ארבע הגדולות על חשבון הפועל תל־אביב. ג'ים ג'ונסטון של אליצור (משמאל) בנסיון קליעה מעל לראשו של הדון התל־אביבי רובינזון. צילום: עדי אבישי.

מיקי – דורון, לא צריך להגזים.

כרבע שעה לפני ה„דרבי" התל־אביבי הקטן במסגרת שמינית הגמר בגביע בין מכבי לבית"ר ת"א, אומר לי עמוסה זלוטולוב, מאוהדי מכבי, ובעצמו כדורגלן־עבר במכבי ת"א, כי בחצי־הגמר יתמודדו מכבי ת"א ומכבי חיפה; אליצור נתניה והגליל העליון. כך, חד וחלק, אין אצלו שום מקום להפתעות.

מסתבר שעמוסה צדק ואכן לא היה מקום להפתעות בשלב שמינית הגמר, להוציא אולי את סרט המתח בנתניה, שם איימה הפועל ת"א על אליצור נתניה עד לשניות הסיום, אך כשלה.

לפני המשחק ביד־אליהו לחצתי ידו של צביקה שרף וברכתיו ליום הולדתו שחל באותו יום. „את המתנה נתנה לי מילאנו בשבוע שעבר", סירב צביקה להתנחם. אך יש חיים גם אחרי מילאנו והערב צריכים לשחק מול בית"ר, שחזרה מעודדת במידה רבה אחרי נצחון החוץ שלה בליגה על מכבי חיפה.

מכבי פתחת בחמישייה הרגילה שלה. רגילה? – לא כל כך. דורון במגרש; מיקי על הספסל ואת מקומו בהרכב הפותח תופס גרג קורנליוס.

אחר כך בא נסיון שני. דורון על הספסל, מיקי בפנים. בעשר דקות עושה מיקי כמה שטויות, אך מכפר בכמה סלי שלוש נקודות.

אחרי ההפסקה יש לנו את מיקי ואת דורון בהרכב. פעמיים שלוש מסרו השניים זה לזה, מיקי קלע, דורון קלע ומן היציעים נשמע קול: „בחייכם תפסיקו, עוד תתאהבו אחד בשני"...

עד כדי כך לא מאמינים ביציעים בשיתוף פעולה אפשרי בין מיקי לדורון. ■

שיעו שכטמן

השבוע גביע הטוטו

השבוע חוזרים למשחקי גביע הטוטו – נסיון הנמשך כבר שנה שלי־שית לעשות בישראל משהו הרומה ל„גביע החלב" האנגלי. מועצת ההימו־רים מעניקה תמריץ של 10 אלפים ש"ת לנצחון במשחקים הללו.

למרות שמדובר במשחקי גביע, השיטה היא של ליגה בארבעה בתים. לכן אין הארכות לאחר הדקה ה־90. כמו בשני המחזורים הראשונים שהיו בראשית העונה, נראה לנו שיהיו הרבה הפתעות מאחר שהקבוצות ינצלו את המשחקים לבדיקת הרכבים ולהחלמת פצועים.

תחזית למחזור 17

1. מכבי נתניה – בני יהודה. מכבי נתניה הציגה השבת, למרות ההפסד, כדורגל מצוין. בני יהודה עו־שה זאת כבר זמן רב. מאחר שלבני יהודה 8 תיקו בליגה, הצעתנו: 2,1.

2. הפועל פ"ת – הפועל ת"א. עימות בין עבר לעתיד כאשר פ"ת מייצגת את „דור העתיד". למרות שת"א אלופה ומשתפרת, יש לפ"ת יתר רון במגרשה, מה גם שלמנהלה רצון מיוחד להצליח נגד הפועל. x,1.

3. שמשון – כפ"ס. שמשון מצי־גה השנה הגנת ברזל וסגנון משחק הדומה לזה של הפועל ת"א בשנה שעברה. אשתקד הגיעה שמשון לגמר ורוצה לעשות זאת גם השנה. x,1.

4. בית"ר נתניה – מכבי חיפה. בלי לשמוע אפשר לנחש שבנתניה אומרים: „בשביל מה אנחנו צריכים את זה". 2.

5. יבנה – מכבי פ"ת. יבנה זכ־תה לפני שנתיים בגביע הטוטו ובשבו־עיים האחרונים בשני נצחונות. במגרש המפחיד שלהם תחזור התוצאה מלפני שבועיים. 1.

6. בית"ר ת"א – מכבי ת"א. למכבי יתרון במסגרת הזאת על פני כל קבוצה, עקב המסורת ובגלל הלחץ לזכות השנה בתואר כלשהו, אפילו אם זה רק גביע הטוטו. 2.

7. באר־שבע – מכבי יפו. יפו בראש טבלת בית ד' בגביע הטוטו, אך בשלושה החודשים שעברו מאז המחזו־רים הראשונים, איבדה הקבוצה את רצון החיים שלה. נצחון לב"ש.

8. בית"ר י־ם – הפועל לוד. הי־רושלמים כועסים שיש מישהו באיזש־הו מקום מעליהם. אנו מהמרים שבית"ר תנצח כל העונה. פעמים רבות לא נטעה.

9. עכו – חדרה. שתי הקבוצות ישתחררו לשבוע מן המתח הרב המלו־וה את הליגה הארצית השנה למשחק חופשי ופתוח. משולש.

10. יהוד – הפועל י־ם. „ירושלים של שייע" הפתיעה אותנו בשלושה משבעה המחזורים האחרונים בליגה על מנת לא לטעות פעם נוספת – משולש.

11. בית"ר רמלה – הפועל טבריה. עימות בין שתיים מהקבוצות הבלתי יציבות שלנו, שתיהן מסוגלות למשחקים טובים ולתצוגות נפל. הסיכויים נוטים קצת לרמלה הביתית. שום תוצאה לא תפתיע.

12. בית שאן – הפועל חיפה. בני שחקי טרום עונה הציגה חיפה קבוצה שמסוגלת לזכות באליפות. בית שאן היתה עדיין בהרצה. היום חיפה ממשי־כה לשחק טוב ובית שאן אינה מפסידה בבית. משולש.

13. הפועל ר"ג – עמידר. דרבי שני רצוף בין השתיים בתוך שבוע. ר"ג תרצה „לנקום" אך עמידר מומחים למשחקים כאלו. 2,1.

14. הכח – הפועל מרמורק. עי־מות בין „צעירים" ל„זקנים". מרמורק משחקת חופשי במגרשה ובחוץ, הכח – גרוע במגרשה ובחוץ. 2,1.

הליגה הלאומית

(לאחר המחזור ה־13)

1.	בית"ר ירושלים	15–31	30
2.	בני־יהודה	11–18	23
3.	הפועל כפר־סבא	13–20	22
4.	הפועל פתח־תקוה	10–18	21
5.	מכבי חיפה	10–13	21
6.	שמשון ת"א	7–13	20
7.	הפועל לוד	8–13	19
8.	מכבי תל־אביב	11–16	17
9.	מכבי פתח־תקוה	12–13	16
10.	הפועל תל־אביב	11–10	16
11.	בית"ר תל־אביב	18–13	15
12.	הפועל באר־שבע	11– 8	14
13.	מכבי יבנה	16–12	14
14.	מכבי נתניה	19–12	13
15.	מכבי יפו	23–10	9
16.	בית"ר נתניה	32– 7	7

גביע הטוטו, לאומית

בית א'				
1.	מכבי נתניה	2	1–3	6
2.	בני־יהודה	2	3–4	4
3.	הפועל ת"א	2	2–1	1
4.	הפועל פ"ת	2	4–2	0
בית ב'				
1.	הפועל כפ"ס	2	1–9	6
2.	שמשון ת"א	2	3–3	3
3.	מכבי חיפה	2	3–1	3
4.	בית"ר נתניה	2	9–3	0
בית ג'				
1.	מכבי יבנה	2	3–4	4
2.	מכבי ת"א	2	3–4	3
3.	בית"ר ת"א	2	1–1	2
4.	מכבי פ"ת	2	2–0	1
בית ד'				
1.	מכבי יפו	2	1–4	6
2.	בית"ר י־ם	2	3–3	3
–.	הפועל לוד	2	3–3	3
4.	הפועל ב"ש	2	5–2	0

גביע הטוטו, ארצית

בית א'				
1.	הפועל עכו	2	1–4	4
2.	הפועל חדרה	2	3–3	2
3.	הפועל י־ם	2	1–1	2
4.	הפועל יהוד	2	6–3	1
בית ב'				
1.	הפועל חיפה	2	2–8	6
2.	בית"ר רמלה	2	5–3	3
3.	הפועל טבריה	2	4–2	3
4.	בית־שאן	2	3–1	0
בית ג'				
1.	מכבי שעריים	2	1–4	6
2.	הפועל דימונה	2	1–2	4
3.	רמת־עמידר	2	1–0	1
4.	הפועל ר"ג	2	5–2	0
בית ד'				
1.	צפרירים חולון	2	1–9	6
2.	הפועל מרמורק	2	4–3	3
3.	הכח ר"ג	2	6–1	3
4.	בית"ר נהריה	2	3–1	0

הצעות השבוע

לעשירים

2	x	1	
X	X	X	1
	X	X	2
	X		3
X			4
X	X	X	5
X			6
		X	7
X	X	X	8
		X	9
	X	X	10
	X	X	11
	X	X	12
	X		13
X			14

שלושות 3
כפולים 4
טורים 432

הגיוני

2	x	1	
	X	X	1
	X	X	2
X		X	3
X		X	4
	X	X	5
X			6
	X	X	7
		X	8
X	X		9
	X		10
	X	X	11
X			12
		X	13
		X	14

שלושות /
כפולים 8
טורים 256

הפתעות

2	x	1	
	X		1
X		X	2
		X	3
X		X	4
X			5
	X	X	6
	X		7
X			8
X	X		9
X		X	10
	X		11
X		X	12
	X		13
	X		14

שלושות /
כפולים 6
טורים 64

שולידי

2	x	1	
	X		1
		X	2
	X		3
X			4
	X		5
X			6
		X	7
		X	8
		X	9
X	X		10
X	X		11
	X	X	12
	X	X	13
	X	X	14

שלושות /
כפולים 5
טורים 32

2	x	1	
			1
			2
			3
			4
			5
			6
			7
			8
			9
			10
			11
			12
			13
			14

שלושות
כפולים
טורים מלא
טורים בשיטה המצומצמת

9 8 7 6 5 4 3 2 1

איש הפלדה

מונקריף (גופיה מס. 4) במאבק מתחת לסל

כך מכנים במילוואקי את כוכב ה„באקס" סידני מונקריף – טיפוס מיוחד במינו: מנהיג כאריזמאטי על הפארקט, עושה עבודה חשובה, אך אפורה, נחבא אל הכלים ושומר בקנאות על פרטיותו הרחק מאולם הכדורסל ■ הלב, הנשמה והדם של הקבוצה, שידעה שבע שנים טובות ועתה היא נאבקת קשה עם אטלנטה האוקס, על הבכורה בתת הבית המרכזי בחוף המזרחי

אריק הניג

סידני מונקריף, מגדולי הנ.ב.א., שונה מאד מכוכביה הגדולים של הליגה כיום, מייקל ג'ורדן, מג'יק ג'ונסון או לארי בירד „המרובע". הוא „נחבא אל הכלים" בהשוואה לשמות המפורסמים. אך בכל זאת, רשימת הישגיו של כוכב „מילוואקי באקס" מרשימה ביותר. הרכז המצויין הוא אחד הגורמים המרכזיים ב־7 השנים הטובות של מילוואקי, בהן זכתה באליפות בית המרכז בחוף המזרחי.

חמש פעמים נבחר „אול־סטאר". ב־1983 היה בחמישיה הראשונה, ב־82', 84', 85' ו־86' – בחמישיה השנייה של ה־N.B.A. פעמיים נבחר כשחקן ההגנה הטוב בליגה (83' ו־84') ו־4 פעמים נמנה על החמישיה הטובה בהגנה.

לא יורד ממוצע של 20 נקודות למשחק; מוסר כ־5 אסיסטים, למרות שאיננו גבוה במיוחד, רק 1.90 מ'. קטף בעונות מסויימות 8 ריבאונדים למשחק.

מנהיג אמיתי

ב־1979 גויס למילוואקי כמספר 5 בדראפט, מאז הוא ו„הבאקס" חד־הם: שילוב עם מאמן (דון נלסון) שרבים רואים בו את המאמן הטוב בליגה, עם שחקן מצויין, נגן מעולה ומנהיג אמיתי. אומרים שזה סוד ההצלחה של אחת הקבוצות הטובות בליגה.

אך למרות השגיו יש בו משהו אפור, אולי משום שהשחקנים המצטיינים בהגנה ומתרכזים אך ורק במשימותיהם, ללא תוספת ברק, רינם להיות כאלו, אפורים. במילווקי, למרות הכל, ממש סוגדים לו.

מיהו סידני מונקריף?

לדבריו, הוא אדם רגיל המתמסר לעבודתו ועושה כל דבר ברצינות רבה. איננו מתידד בקלות, אין לו חברים רבים. ל„חברות צריך להקדיש זמן ובמקצוע שלנו הנסיעות, האימונים, המשחקים והריכוז שלפני כל משחק – תופסים את רוב זמני ומונעים ממני התקשרויות לפי רוחי".

שמירה על הפרטיות

במילוואקי אומרים שהוא הלב, הנשמה וגם הדם של הקבוצה. אין ספק, סידני מונקריף הוא טיפוס יוצא מהכלל בין רוב הכדורסלנים.

על הפארקט הוא המנהיג הפורץ וסוחף. מחוצה לו – שומר בקנאות על פרטיותו.

אחד הבודדים שפרץ את החומה והצליח להתקרב אליו, ללמוד אותו, היה ג'וניור ברידג'מן לשעבר שחקן מילוואקי.

„מה שאהבתי אצל סידני יותר מכל היתה ההפרדה בין המשחק לחיים הפרטיים", סיפר ברידג'מן. „רוב השחקנים רשים ללא הרף במעלליהם על המגרש. מסידני לא תשמע אף מילה לאחר המשחק". גם אשתו, דברה, מעריצה את העובדה שאת המשחק הוא מותיר במגרש והביתה מגיע סידני הבעל. „אינני מקנאה בנשים שבעליהן חוזרים הביתה ולא מפסיקים לדבר על הכדורסל".

מונקריף אומר, כי הוא שכח שנפל בחלקו לשחק דווקא במילוואקי האפורה – „כי הקבוצה ותושבי העיר, חמים וחברותיים, לא נכנסים לעצמות כפי שזה קורה במקומות מסויימים אחרים".

פרפקציוניסט, הדורש מעצמו שלמות כשם שידרוש מאחרים. דברה אשתו אינה אוהבת להיזכר ברגעים שבהם גילה כי משהו בבית לא נתבצע כפי שרצה... אך היא איננה כועסת: „איש איננו מושלם", מה עוד שחסרונותיו, כך היא מעידה על סידני, בטלים בשישים לעומת מעלותיו.

הוראות מאמא

ברידג'מן נזכר ברגעים שבהם ראה את מונקריף זועם, בעיקר על בעלי המלאכה שלא עשו את הדרוש בביתו או במכוניתו. „לעולם, גם כשזעם, לא איבד את השליטה על עצמו. זה היה זעם עצור, זעם שקט".

„איש הפלדה" הם קוראים לו במילוואקי. מונקריף מייחס את קור רוחו, הרצינות וההתרכזות שלו במטרה העיקרית, לאמו, ברניס פרקינס, ולדרך בה חינכה אותו, ועיצבה את אישיותו. לפני שיצאה מדי בוקר לעבודתה כחדרנית בבית מלון, נהגה להשאיר בידי סידני הקטן רשימת משימות ובחנה אותו אם מילא אחריהן בסוף היום. „מי שסובל מכך היום היא דברה, אשתו, המקבלת מסידני רשימה מכובדת מאד של מטלות, ובין השאר חייבת להסיעו לשדה התעופה, בדרכו למשחקי חוץ".

דרכיהם של השניים הצטלבו כבר בבית הספר היסודי. דברה נהגית כיום לבחון את השינויים שחלו בו במרוצת השנים שבהן הם יחד – במיוחד את נחמדותו כלפי הבריות.

פרט למקרים בודדים, כמו ביחסים בין משפחתיים מעדיף מונקריף להתקשר עם אנשים רק לאחר שהכירם לפני ולפנים.

את ברידג'מן הכיר ב־1979, כשבא למילוואקי במעמד של „רוקי". ברידג'מן כבר שיחק שם, קודם לכן, רכש נסיון ומונקריף חייב היה להישען על מישהו שדרכו יוכל להתערות טוב יותר בקבוצה. ברידג'מן היה האיש (מאז השניים אינם נפרדים. ברידג'מן נאלץ לעזוב את מילווקי, ב־1984, כשעבר ללוס אנג'לס קליפרס.

המו"מ שהוסיף כבוד

בתחילת הדרך לא ידע מונקריף בדיוק איך לעשות מה – אך גם אז לא כופף ראשו, רק כדי להיות „בסדר".

שבע שנים חלפו מאז ימי הטירונות והיום מונקריף הוא המנהיג הכל יכול במגרש, והדמות המרשימה ביותר מחוצה לו. איש עתיר נכסים, שאינו מושך ידיו מפעילות ציבורית וחברתית במועצות מנהלים מכובדות.

ב־1983 חתם על חוזה ל־5 שנים תמורת 5.2 מיליון דולאר. „התעניינתי בפרטי החוזה וברצינות שבה ישב ודן עליו עם מנהלי ה„באקס". הם אמרו כי הדיונים הוסיפו לו כבוד. הם גילו בו, לדבריהם, את האדם שבו, את הערכים המיוחדים. פרנסי הקבוצה והעיר מילוואקי התאהבו בו.

מה דעתו על התדמית המיוחדת במינה שבנה לעצמו?

„המטרות העיקריות בחיי הן: להיות מאושר והוגן כלפי עצמי וכלפי אחרים ככל שאוכל וכמובן לעשות הכל על הצד הטוב ביותר"

פשוט, לא כן? ■

רימון ירושלים בלי בלמים

בשבעה משמונה משחקיה, קלעה מכבי רימון ים מעל 90 נקודות – עד כה ללא מתחרות בליגת הילדים ■ מאבקים מרתקים במחוזות העמקים, חיפה, ת"א, שרון ודן

צבי גלפרין

מכבי רימון ירושלים, המוליכה בראש הליגה במחוזה, היא בלי ספק הקבוצה המרשימה ביותר – על פי תוצאות משחקיה – בליגת הילדים. ב־7 מ־8 משחקים, עד כה, קלעה מעל 90 נקודות וב־4 משחקים, מעל 100 – והיא גם בלתי מנוצחת, היחידה במחוזה.

התוצאות שנתקבלו השבוע מאיגוד הכדורסל:

מחוז גליל

דפנה – רמות נפתלי 38–25, מליכיה – הגושרים 47–24, קרית שמונה – שדה נחמיה גונן 52–28, מכבי מטולה – שדה נחמיה גונן 77–48.

מחוז צפון

מחניים – אילת השחר 39–29, קצרין מרום גולן – יסוד המעלה חולתא 61–45, אילת השחר – סאסא 38–27, מחניים – ראש פינה 53–51.

מחוז עמק הירדן

רמות גולן – גוש חיספין 54–38, אשדות יעקב – לביא 70–29, דגניה ב' – אפיקים 28–21, מכבי טבריה – גליל תחתון 48–28, מכבי טבריה – נוה אור הנדיה 56–52.

מחוז בית שאן

בית השיטה – מעלה אפריים 69–46, חפציבה בית אלפא – הפועל בית שאן 62–10, קישון יזרעאל – עין חרוד איחוד 57–28.

מחוז עמקים

יפעת – בית"ר מגדל העמק 48–35, מגידו/שומריה – בית"ר מגדל העמק 67–16, הרי אפריים – מרגין טבעון 46–45, הרי אפריים – נהלל 40–17, הפועל עוגר עפולה – ויצ"ו נהלל 82–32, ויצ"ו נהלל – קישון העמק 57–24, יפעת – הפועל נצרת עלית 62–43, עוגר עפולה – יפעת 76–21, יפעת – קישון העמק 2–0 טכני (בדיווח קודם: 39–21 ליפעת), עוגר עפולה – נהלל 70–19.

מחוז חיפה

מכבי יוסף חיפה – אליצור קרית אתא 64–27, אליצור קרית שמואל – הפועל יגאל חיפה 29–27, מכבי יוסף חיפה – אליצור קרית שמואל 34–20, הפועל חיים חיפה – מכבי חיפה כפר גלים 52–17, הפועל יגאל חיפה – הפועל קרית ים 38–24, מכבי קרית ביאליק – הפועל יגאל חיפה 52–20, מכבי חיפה הר הכרמל – מכבי עירוני מוצקין 73–35, מכבי קרית ביאליק – מכבי יוסף חיפה 68–46.

מחוז שומרון

גבעת חיים מאוחד – כחן 43–26, גבעת חיים מאוחד – גבעת חיים איחוד 48–21, גבעת חיים איחוד – פרדס חנה 2–0 (טכני), גבעת חיים מאוחד – גן שמואל 78–32, מעגן מיכאל – מגל 25–23.

מחוז נתניה

הפועל נורדאו נתניה – מכבי קובה נתניה 32–27.

מחוז שרון

א.ס. ארז רמת השרון – מ.ס. תפוז אבן יהודה 31–11, הפועל רעננה – מכבי צפון רעננה 80–38, מכבי נרקיס הוד השרון – א.ס. יחדיו רעננה 46–15, מכבי צפון רעננה – מכבי אלפי מנשה 74–35, הפועל רעננה – הפועל בני הרצליה 97–44, מ.ס. תפוז אבן יהודה – הפועל בני הרצליה 2–0 (טכני), הפועל הרצליה – אלפי מנשה 81–22.

מחוז פתח־תקווה

א.ס. דני רמת השרון – הפועל גבעת השלושה 45–43, אליצור אגוז קרית אונו – הפועל אריאל 71–32, גבעת השלושה – אריאל 42–32, הפועל דקל רעננה – מכבי כלנית הוד השרון 46–44, מכבי ערן פ"ת – מכבי מרכז ת"א 56–33.

מחוז דן

א.ס. הצעיר רמת השרון – אליצור משה"ב ר"ג 49–31, א.ס. הצעיר רמת השרון – הפועל הדס חולון 37–32, אליצור גבעתיים – אליצור בני ברק 71–18, מכבי ת"א רמת אביב – אליצור גבעתיים 2–0 (טכני), בית"ר ר"ג – אליצור תפוח קרית אונו 25–20, מכבי פ"ת – בית"ר ר"ג 53–16, הפועל ברוש גבעתיים – אליצור משה"ב ר"ג 2–0 (טכני), מכבי פ"ת – הפועל הדס חולון 45–27, מכבי ת"א רמת אביב – מכבי פ"ת 52–27.

מחוז תל־אביב

מכבי הוד השרון – א.ס. רמת השרון 47–32, אליצור בת ים – הפועל צפון ת"א 58–47, מכבי אשכול פ"ת – בית"ר אלי ת"א 90–64, מכבי דרום ת"א – מכבי רעננה 70–21.

מחוז שפלה

מתנ"ס תל־כביר – מכבי צפון ת"א 55–53, הפועל חרמש גבעתיים – הפועל אורן חולון 38–37, הפועל נוה דוד רמלה – הפועל אורן חולון 48–37.

מחוז מרכז

בני יהודה גרכור – אליצור צפון רמלה 66–47, אליצור ראשל"צ – מכבי ת"א בת ים 30–28, מ.ס. רמת אפעל – הפועל יהוד 39–35, מכבי ת"א בת ים – מ.ס. רמת אפעל 2–0 (טכני).

מחוז שורק

מכבי רחובות – קבוצת שילר 36–33, נען – אליצור יבנה 65–58, גדרה – גבעת ברנר 67–36, נס ציונה – נצר סירני 49–26.

מחוז ירושלים

הפועל ירושלים – מטה יהודה 62–29, אס"א ירושלים – מכבי ירושלים 53–28.

מחוז דרום

א.ס. אשקלון הפועל – גת 44–36, א.ס. אשקלון הפועל – ארז 89–21, עירוני קרית גת – אליצור עותה 46–28.

מחוז נגב

הפועל ב"ש – גוש קטיף 74–39, ערד – אשכול 33–30, הפועל צפון אשכול – אשכול 55–24, צפון אשכול – בארי 50–13, בניש משמר הנגב – ערד 46–40.

מכבי „הדר" ראשל"צ. עומדים מימין: שמואל מייזליק (מנהל מחלקת הנוער), אודי בינגמן, אריק ג'ימייטיס, ניצן גדות, שגיא מייזליק, מוטי בן־כסט, ניר אברמוב, אורן רונן (מאמן). כורעים: מוריס מילר, צחי וולפוביץ, אסף וולנר, תומר קדוי, ברוך מכסימוב, אריק שולמן (צילום: הנס אנגלסמן)

בריאן קלאף, הבוס של נוטינגהאם, קמצן במחמאות ומפורסם במבצעי רכש מקוריים, עיצב צוות צעיר ותוסס, שעשוי לזכות השנה בכתר אליפות הליגה באנגליה ■ היריבה העיקרית של ארסנל מטילה אימה על כל יריבותיה

מאיר בלייך
סופר „מעריב" בלונדון

בתשעה בדצמבר התקיים במנצ'סטר טורניר קט־רגל, בהשתתפות מיטב הקבוצות האנגליות. בגמר השלב המוקדם התעמתו צעירי ארסנל מול אלו של נוטינגהאם פורסט. הלונדונים ניצחו 2–1 במשחק מלהיב. שתי הקבוצות הללו, המוליכות את טבלת הליגה האנגלית הבכירה, מיוחדות גם בכך שהן מצליחות לרוץ בצמרת אף שהרכבן פנים חדשות למכביר.

במרבית הכותרות זוכים עתה התותחנים מלונדון. בתחילת העונה היו אלו דווקא בחוריו של בריאן קלאף, מנהל נוטינגהאם, שנשלחו בידי העתונאים לאליפות. הם כבשו את הפיסגה במחזור השישי וכמעט החזיקו בה ברציפות עד המחזור ה־13. די היה בנסיגתם למקום השני, כדי להרחיקם מהזרקורים.

ארסנל מככבת בזכות הגנתה, שספגה עד המחזור ה־19 רק 10 שערים. נוטינגהאם ספגה כבר 27, אלא שכובשי השערים שלה מחזיקים אותה בתמונה בזכות 42 השערים שהחדירו לרשתות יריביהם.

דפי הזהב של קלאף

אם אתם רוצים לראות כדורגל יפה ותכליתי, ה„סיטי גראונד" בנוטינגהאם הוא המגרש שלכם.

הצעירים שעימנו, או הללו שבורכו בזכרון קצר, אינם יכולים לומר „נוטינגהאם" מבלי להוסיף „בריאן קלאף". הוא האיש המנהל קבוצה זו ביד רמה מאז מאז 13 שנה. היה זה „קלאפי" שהוליך את המועדון, בעונת 1977–78, לתואר האליפות היחיד שלו, שבעקבותיו באו גם שני תארי אליפות אירופיים, שנרכשו לאחר נצחונות על מאלמו והמבורג.

אכן, היו אלה שנות ה־70 המאוחרות, בהן נרשמו דפי הזהב בתולדותיו של המועדון, שהשכיל אז לזכות גם פעמיים בגביע הליגה האנגלי. קלאף היה הכח שמאחורי הישגים הללו, אבל בהיסטוריה של המועדון רשומים נצחונות נוספים.

נוטינגהאם, נמצאת 200 ק"מ צפונית מלונדון, במאתי יער שרווד, שבו מצא משכן רובין הוד. השליל הראשון שהמועדון אסף, היה הגביע האנגלי ב־1898. רק שמונה שנים אחר כך, עלו שחקני הפורסט לליגה הראשונה, שם החזיקו מעמד ארבע עונות בלבד. הגיחה השניה לליגה העליונה, שגם היא נמשכה ארבע שנים בלבד, היתה ב־1910. ב־1957 הצליחה נוטינגהאם לעלות לליגה הראשונה בשלישית ולהתקוע בה יתר. שנתיים אחר כך היא זכתה בגביע.

המיליון הראשון

נוטינגהאם נאלצה להמתין עד לבואו של קלאף, כדי לזכות בתואר נוסף. „הפה הגדול" הוא כינויו של המאמן המיוחד הזה, שכבר אז נשא באמתחתו תואר אליפות שכבש עם דרבי־קאונטי. הוא קמצן במחמאות אבל יודע להפיק את המירב מחניכיו. מדיניות הרכישות והמכירות שלו, היא שם דבר. הוא היה הראשון, ב־79', ששילם מיליון ליש"ט תמורת

בריאן קלאף: „גואיים" לפרוש – ולאחר שיעשה כן, יש בדעתו „לרוץ" ברחוזיונ לפרלמנט הבריטי מטעם הלייבור.

שחקן, כשרכש את טרוור פראנסיס. שנתיים אחר־כך מכר אותו ברווח של 200 אלף ליש"ט. את גארי בירטלס מכר למנצ'סטר יונייטד תמורת 1,250,000 ליש"ט, רק כדי לקנותו שנתיים אחר כך בחמישית המחיר. הוא צבר גם הפסדים. איאן וואלאס עלה לו מיליון ורבע וג'אסטין פאשאנו נרכש תמורת מיליון לירות ושתי הרכישות הוכחו ככשלון מוחלט.

עסקות ענק אלו, נעשו בתחילת שנות ה־80 וכנראה שקלאף למד את הלקח. כיום, כאשר התקציב מצומצם יותר, הוא קונה מליגות נמוכות יותר וכזול. מביא אותם מחו"ל (נוטינגהאם ייבאה שבעה זרים) – גם כן כזול, או מגדל בעצמו את כוכבי העתיד.

התשלובת של שחקנים ותיקים ורעננים היא נוסחה מוכרת, שעשויה להריץ את נוטינגהאם או את ארסנל לתואר ואחד מכוכבי ארסנל, ויוו אנדרסון, החל את הקריירה שלו בנוטינגהאם. שניים משחקניו של קלאף טרם עברו את גיל ה־21. שבעה מהם משחקים בנבחרת הלאומית או בנבחרת עד גיל 21. המיקבץ הזה יודע לשלוט בכדור, להעבירו במרויח ולהבקיע שערים.

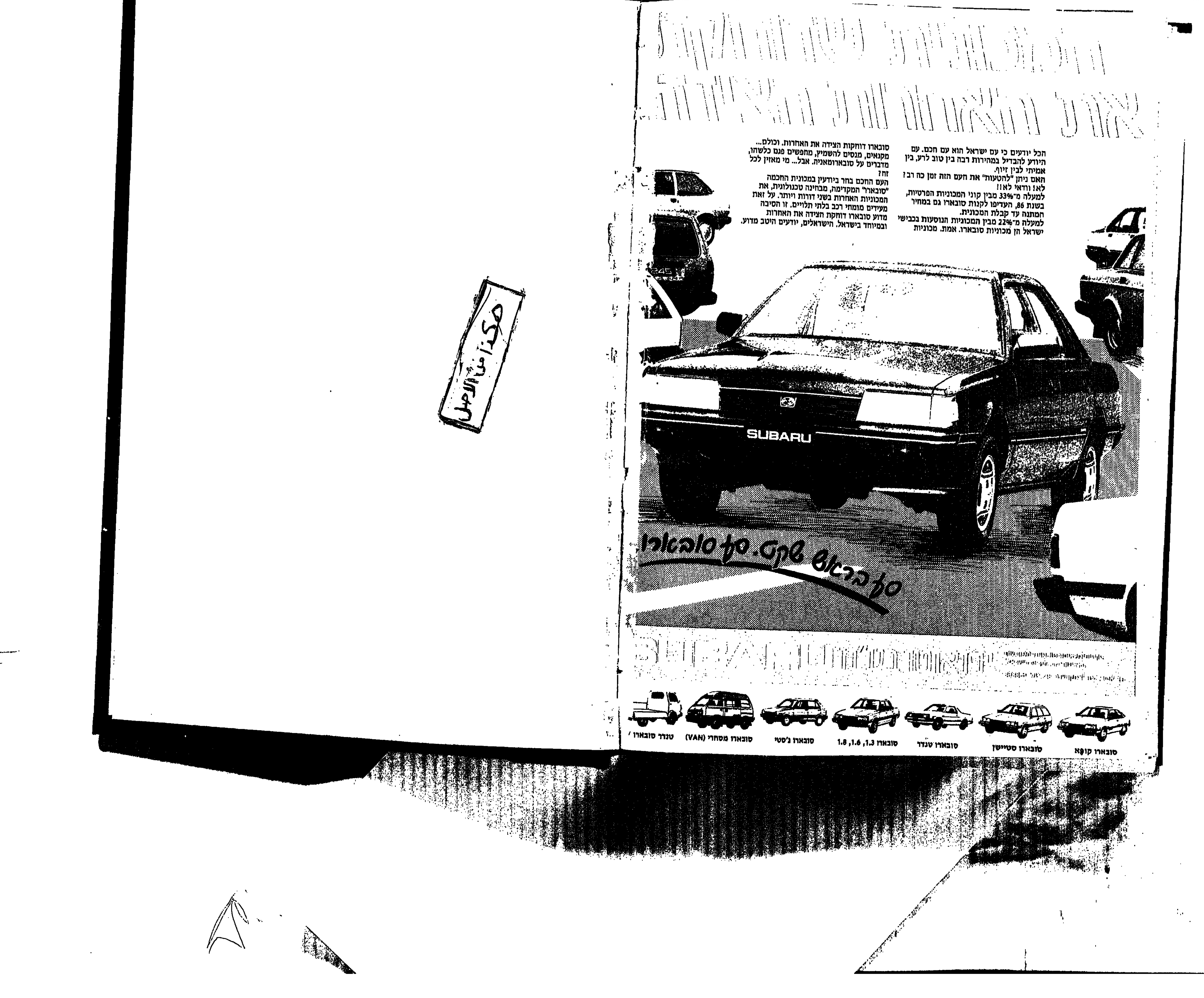
בדרך לנבחרת

כוכב הקבוצה כיום הוא ניל ווב, בן 23. [illegible]

[illegible]

נלמה השחור של נטינגהאם. כריס פיירקלאף (בברכו) ומיומה השחור של הקבוצה, דז וולקר (מימין) בדו קרב הלינה עם טוטנהאם. גם הבקיע קלייב אלן (משמאל, מנח) עינו שלא מנע את ההפסד לפורסט 3–2 (הצלום: א.ג.)

[illegible] ■

הכל יודעים כי עם ישראל הוא עם חכם. עם היודע להבדיל במהירות רבה בין טוב לרע, בין אמיתי לבין זיוף.
האם ניתן "להטעות" את העם הזה זמן כה רב? לא! ודאי לא!!
למעלה מ־33% מבין קוני המכוניות הפרטיות, בשנת 86, העדיפו לקנות סובארו גם במחיר המתנה עד קבלת המכונית.
למעלה מ־22% מבין המכוניות הנוסעות בכבישי ישראל הן מכוניות סובארו. אמת. מכוניות סובארו דוחקות הצידה את האחרות. וכולם... מקנאים, מנסים להשמיץ, מחפשים פגם כלשהו, מדברים על סובארומאניה. אבל... מי מאזין לכל זה?
העם החכם בחר ביודעין במכונית החכמה "סובארו" המקדימה, מבחינה טכנולוגית, את המכוניות האחרות בשני דורות ויותר. על זאת מעידים מומחי רכב בלתי תלויים. זו הסיבה מדוע סובארו דוחקת הצידה את האחרות ובמיוחד בישראל. הישראלים, יודעים היטב מדוע.
SUBARU
סע בראש שקט. סע סובארו
סובארו קופא
סובארו סטיישן
סובארו טנדר
סובארו 1.3, 1.6, 1.8
סובארו ג'סטי
סובארו מסחרי (VAN)
טנדר סובארו